Lidérnfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

XI. évfolyam, 8. szám, 2019. október

Juhász Ernő

Holdgályák

Starfishman

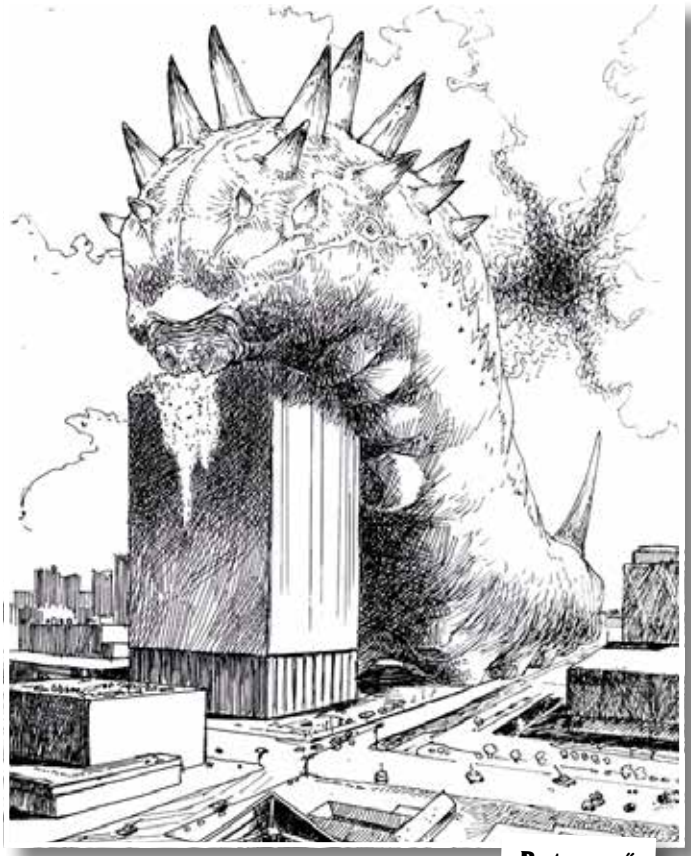

Betonevő

Clooloo's awakening

March of Robots Day 24

Szemigszakáll

INFO BOX

JUHÁSZ ERNŐ – ILLUSZTRÁTOR

Gyermekkora óta rajzol, az érettségi után alkalmazott grafikai szakon végzett. Jelenleg munka mellett vállalja illusztrációk elkészítését.

Elérhetőségek, online galériák:

https://www.deviantart.com/vsqs
https://www.instagram.com/erno_juhasz
https://ernojuhasz.tumblr.com
www.flickr.com/photos/juhasz_erno

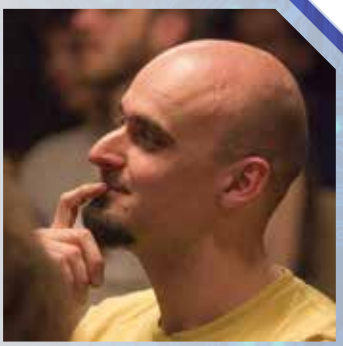

Szerkesztői köszöntő

„Végül is nem lett rossz.” – volt az első gondolatom, miután „végiglapoztam” a már majdnem kész októberi AKF-et. Van itt kérem minden, mint a jó szatócsboltban: interjúk, novellák, versek, történelmi kiállítás-ajánlók, pályázatok, könyvismertetők (mely rovatokra hűséges olvasóink még emlékezhetnek), meg a főszerkesztő két agymenése. :)

Októberben bemutatkozó grafikusunkat, Juhász Ernőt már talán ismeritek innen-onnan. A horrorkedvelők, különösen az H. P. Lovecraft munkássága hazai gondozóinak tevékenységét követők talán azt is felfedezhetik, hogy a borítónkon szereplő grafikája már megjelent a Black Aether magazin #2. számának elején, 2016-ban. Bővebbet róla a vele készült interjúnkban olvashattok.

Csak saját felelősségre! Mondhatnám az újabb „őslidércfényes” interjú bevezetése képpen, hiszen Komor Zoltán neve olyan irodalmi zsánert fémjelez hazánkban, amelyre az itteni közönség talán még nem igazán készült fel. Az a kérdés is felmerül: egyáltalán fel lehet-e készülni a szürrealista szatírán is túli bizarróra. Interjúnkból ez is kiderül.

Restancia. - Olvassuk és zsűrizzük a vámpíros pályázatba beérkezett műveket, de az utóbbi hetekben több dolgunk akadt, mint amire számítottunk, így kicsit lassabban ugyan, de azért haladunk. Amint meglesz az eredmény, kihirdetjük; addig is köszönjük türelmeteket.

Végül az ősz is csak beköszöntött, átállítottuk már az órát is, hogy az éjszakák hosszabbak, a nappalok rövidebbek legyenek. ;) Ebből kifolyólag már nem igazán lehet értelmes tevékenységet végezni a szabad levegőn (nem, nem kötök lámpát a „csúnyaszó”-re, hogy lássak :)), így a hosszú estéken bizonyára több idő jut olvasásra, írásra, filmekre, sorozatokra – kinek mire.

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Interjúk

Interjú Juhász Ernő grafikussal

Fantasy és horror fekete-fehérben 4

„A Lidércfénytől a jelenig, és tovább…”

Komor Zoltán, a bizarro hazai nagymestere. 6

Novellák

Kosakati - **A „Rémliba”** 9

Kétvirág - **Kábelhiba** 10

Jimmy Cartwright - **Minihorror** 10

JohhnySilver - **Dafur** 11

Norton - **A vámpír és a halhatatlan** . . . 12

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Kovács Gábor - **Diablo boulevard** 14

Brekking Nyúsz

Könyvmoly - röviden ajánljuk 17

Pályázati kiírások 18

Irodalomelmélet

Jimmy Cartwright

Hogyan (ne) legyél irodalmi prostituált 19

Hogyan nem lett (és nem lesz) könyvkiadó a Lidércfényből. 20

Versek

jocker – Jurisin (Szőke) Margit - **Minden ősz egy tél eleje…** 22

Tordai Gábor - **Alkonytűz** 22

Nizi - **Amikor a pillanat…** 23

csabi669 - **Múló nyár**. 23

edwardhooper - **Időmérnök**. 23

bel corma - **Dallam születik** 23

Ann Heart - **Magány**. 23

Történelem / kiállítás

Scholtz Róbert

Nekik nem volt választásuk

Állatok a Nagy Háborúban 24

„Szobrot nekik és virágot”

A Nagy Háború harctéri virágai. 26

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XI. évf. 8. szám, 2019. október
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége

Az első borítón Juhász Ernő Nyarlathotep című grafikája, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható. A hátsó borítón Juhász Ernő Dagon című alkotása látható.

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Interjú Juhász Ernő grafikussal

Fantasy és horror fekete-fehérben

Juhász Ernő neve már talán nem ismeretlen a Lidércfényt, vagy akár a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóházat követők között. Hiszen illusztrálta ő már Kapitány egyik Star Warsos novelláját is, és a Száznevű város című novelláskötet borítóját is ő készítette. Ám ez alkalommal mögé nézünk a képeknek, és megpróbáljuk közelebbről megismerni az alkotójukat.

– Szokás szerint kezdjük azzal, mikor és miért kezdtél grafikával foglalkozni? Tanultad-e valahol, vagy önszorgalomból jutottál el a jelenlegi szintre? Kaptál-e otthonról, barátoktól, ismerősöktől támogatást, esetleg volt-e olyan, aki inkább gáncsoskodott?

– Egész eddigi életemet végigkísérte a rajz szeretete, határozottan emlékszem arra miket rajzoltam hat-hét éves koromban és az utána következő időszakokban, bár a korai évekből csak nagyon minimális rajz maradt fent. Az első nagy lökést a kilencvenes évek elején megjelenő képregénydömping jelentette, míg mások inkább Superman, Batman és Pókember kalandjait búják nekem a legnagyobb kedvencem a Transformers című képregény volt. Annyira elütött a többi szuperhősös tematikától, hogy részemről lehetetlen volt nem szeretni. Az érettségiig csak magam kedvtelésére rajzolgattam nem tanított senki, bár utólag visszagondolva nem bántam volna, ha valaki esetleg szakmai tanácsokat ad. A családomban mindig volt egy-két rajzos, igaz nem professzionális szinten űzték a rajzolást, így nem igazán volt akadálya, hogy én is ezzel foglalkozzak.

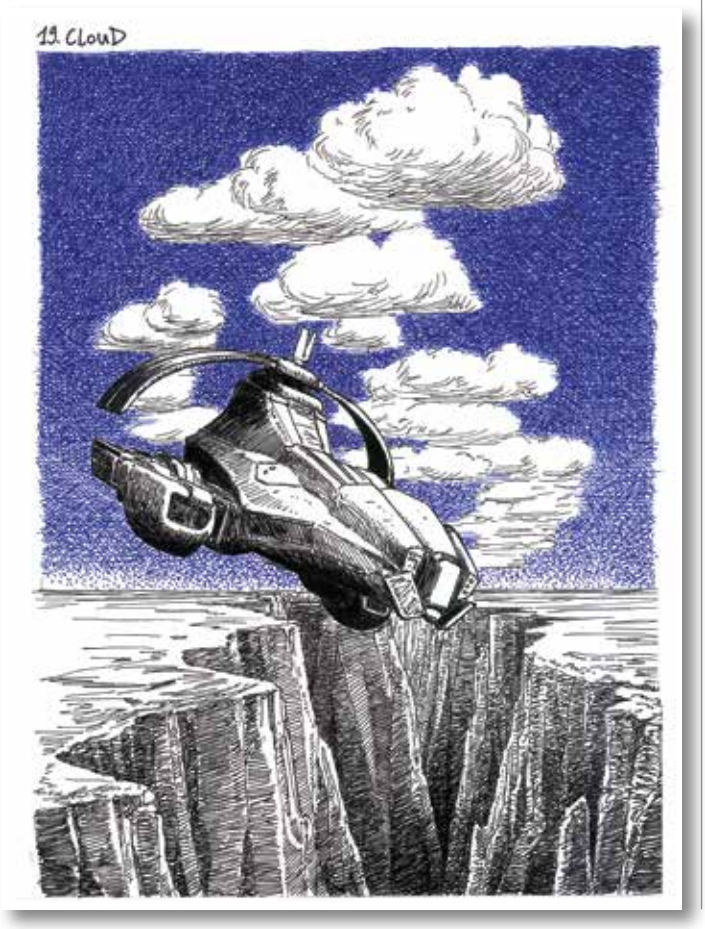

– Ha jól látom, alapvetően fekete-fehér grafikákat, illusztrációkat készítesz. Ez miért alakult így ki?

– Mint fentebb utaltam rá, az érettségi után kezdtem el a rajzzal foglalkozni iskolai keretek között, alkalmazott grafika szakra jelentkeztem, így elkerülhetetlen volt, hogy elsősorban fekete-fehér képeket készítsek, de persze ez nem jelenti azt hogy ne szeretnék a színekkel dolgozni. Meg elsősorban egy fekete-fehér képet gyorsabban készítek el, mint egy színeset. De ez is inkább azért van, mert úgy érzem a grafitot, tust, tollat biztosabban kezelem, mint a színes technikákat.

– Van azért sok színes képed is. Mi alapján döntöd el, melyik él jobban színesben?

– Az alapján, amit a megrendelő kér. :-) Igazság szerint, ha lenne annyi időm, az összes fekete-fehér képemet elkészíteném színes verzióban és fordítva is.

– A képeid böngészgetve egyfajta időutazáson vettem részt. No nem a képek témájából kifolyólag, hanem a hangulatuk, az alkalmazott technika miatt. Számomra visszahozták azt a hangulatot, amit gyermekként és tizenévesként éreztem a korabeli Galaktika, Robur, Atlantisz, Bíborhold magazinok, és az illusztrált SF könyvek olvasása közben. Ez szándékos, vagy tudat alatt rád is hatottak akár ezek, akár más hasonló kiadványok?

– Ez azért lehet, mert ahhoz a generációhoz tartozom, aki ezeket fogyasztotta. Nagybátyám révén hozzám is eljutottak az akkori időszak fantasy, sci-fi sikerkönyvei. Ami említésre méltó, hogy az Éj Kardjára a szüleim könyvespolcán bukkantam rá(!). Ha jó társaságba keveredett az ember, azonnal utat találtak hozzá az Éj-trilógia és a Káosz ciklus, a Kaland Játék Kockázat könyvek, különböző szerep- és kártyajátékok. Érdekes, hogy nem volt az az információáradat, mint most, de mégis számolatlanul fedezhettem fel ezeket a színes és izgalmas kitalált világokat. Az említett Bíborhold/Holdtölte, Rúna, Alanori Krónika magazinokból a mai napig elég sok példányt őrizgetek. Ezen kiadványok egy része, nem is a grafikai szempontból, hanem inkább a fantáziát megtermékenyítő hatása miatt jelentősek.

– Milyen technikákat, eszközöket használsz a képeid elkészítésére?

– Ceruza, tus vagy digitális képalkotó technika.

– Vannak-e példaképeid, mestereid, akik hatása esetleg érződik az általad megalkotott képeken?

– Természetesen vannak, de most csak egy embert emelnék ki, aki igen jelentős lökést adott az úton, ő pedig Wayne Barlowe. Amikor először találkoztam a munkáival, percekig csak a döbbenten ültem és néztem magam elé. Ez persze talán túlzónak tűnhet, de jól leírja mennyire fontosnak tartom a munkáival való első találkozást. Ugyanakkor ezt csak nagyon kevesen fedezik fel, bár ezt nem is bánom, mert ez talán azt jelenti, nem sodoródtam bele az epigon státuszba. Reményeim szerint talán majd egyszer személyesen is elmondhatom és megköszönhetem neki az erős inspirációt.

– Egyébként honnan és milyen jellegű munkákkal keresnek meg? Illetve ezt afféle hobbiként űzöd, vagy meg is tudsz élni belőle?

– Egyelőre még csak keresetkiegészítésként, de fog ez még változni. Elsősorban illusztrációs munkákat vállalok.

– Készítettél már több borítót is. A bevezetőben említetten kívül pl. Farkas Balázs: Embertest című ingyenes e-bookjához, illetve több Azilum magazinhoz is. Ezek esetedben hogyan működtek? Megkeresett a kiadó és/vagy szerző, és elmondta az elképzelését, vagy odaadták a szöveget, hogy olvasd el, esetleg csak egy tematikai elképzelést kaptál?

– Az Azilum és a Black Aether (ahonnan Balázst is ismerem) esetében én jelentkeztem illusztrátornak, mert érdekelt a magazinok által propagált zsáner. Ez úgy működik, hogy a szerkesztő elküld egy szövegrészletet vagy a teljes novellát, és az alapján kell dolgozni. Az Azilum esetében nehéz lenne a szerzővel kommunikálni lévén, hogy nagy többségük már halott, míg a BA-nél sem volt lehetőség az írókkal megbeszélni semmit, bár ez ott a szerkesztői elv része. Például az említett Farkas Balázsról is csak később tudtam meg, a magazin megjelenése után, hogy az ő novelláját illusztráltam. ***(Egyébként a borítónkon látható kép is kifejezetten a Black Aether #2. számához készült – a szerk.)***

– Van-e kedvenc képed magadtól, vagy ez időről-időre változik, ahogy technikailag fejlődsz?

– Minden időszakból van valami, de jellemzően elégedetlen vagyok a képeimmel, utólag mindig találok rajtuk valamit, amit máshogyan vagy jobban is meg lehetett volna oldani.

– Volt egy Kickstarter kampányod „BEINGS from BEYOND: Demons, Devils and Angels for 5th Ed." címmel, az 5. kiadású Dungeons & Dragons szerepjátékhoz. Mondanál erről néhány szót?

– Ez nem teljesen így van, abban a projektben csak bedolgozóként vettem részt, nem társszerzőként. Ugyanakkor örültem a felkérésnek, mert a Dungeons & Dragons mindig is egy ilyen misztikus távoli földrész volt számomra, a játékkal sosem találkoztam, mert nem volt, aki játszotta volna a környezetemben. Csak az említett magazinokban található leírásokból sikerült némi ismeretanyagok összekaparni. Gyakorlatilag 15 grafikát készítettem a könyvhöz, amit folyamatosan megosztok különböző közösségi és művészeti oldalakon. A kampány sikeres volt az összes kitűzött célt elérte, gondolom azóta a támogatók/megrendelők már serényen forgatják a kiegészítőt.

– Felvetődik a kérdés: játszol / játszottál asztali szerepjátékkal? Hogy kerültél kapcsolatba ezzel a szubkultúrával? Van / volt kedvenc játékod?

– Igen régebben játszottam, én is a „Nagy zölddel" kezdtem, mint sokan mások akkoriban. Akinek esetleg nem mond semmit a „Nagy zöld" kifejezés, annak elárulom, hogy a hazai fejlesztésű M.A.G.U.S. rendszerét takarja. Utána jöttek más rendszerek, mint például Cyberpunk2020, Shadowrun, a rövid életű Armageddon, valamint a Káosz szerepjátékkal is volt egy próbálkozásom. Amit bánok, hogy anno nem próbáltam ki a Túlélők földje levelezős szerepjátékot, igaz a belőle készült kártyajátékkal rengeteget játszottam. Általában volt valaki a baráti társaságban, aki kipróbálta már korábban ezeket és mutatta be a többieknek, azaz nekünk. De jelenleg már nem szerepjátékozom, mert nincs is igényem rá.

– Úgy vettem észre, Lovecraft világa is közel áll hozzád. Ez már azelőtt is így volt, hogy az Azilumnak illusztráltál?

– Az első találkozásom Lovecrafttel a Bíborhold magazin révén történt. Ott közölték Az álmok a boszorkánytanyán című novellát. Utána viszont vadászni kellett a kiadványokra, míg meg nem jelentek a nagy válogatások tőle itthon.

– Evezzünk kicsit más vizekre. Író „kollégáktól" újabban meg szoktam kérdezni, hogy alkotás közben hallgatnak-e zenét, illetve úgy általában milyen zenét szeretnek hallgatni. Te, mint grafikus, hogy vagy ezzel?

– Persze, én is szoktam, de ez hangulatfüggő, mi szól éppen. De nagyon vegyes az ízlésem, kb. egy százas lista adna teljesen átfogó képet, miket is hallgatok valójában. Pontosan ezért nem tudok semmit kezdeni a „Te milyen zenét szeretsz?" jellegű kérdésekkel. Egy mondatban nem lehet erre válaszolni.

Tindalos kutyái

– És hogy állsz a filmekkel, sorozatokkal? Vannak-e örök kedvencek?

– Legutóbb a Csernobil sorozat volt az, ami teljesen beszippantott, hatalmas kedvenc még a(z új) Battlestar Galactica, valamint a Firefly és a Black Mirror, de ettől eltekintve nem vagyok nagy sorozatfogyasztó. Ha a filmkedvencek közül kell említenem párat, akkor a Sztalker, a „Paris, Texas", és az Összeomlás az első három helyezett.

– Jövőbeli tervek, projektek? Van valami olyan a láthatáron, amelyről beszélhetsz?

– Uroborosz. Ez a mitológiai jelkép jellemzi legjobban, ami most történt/történik velem, mert ugye a képregénnyel való találkozás indított el a pályámon, majd hosszú idő elteltével visszatértem ehhez a médiumhoz. Már többen is rágták a fülem amiatt, hogy miért nem készítek képregényt, de mindig elhessegettem ezeket a felvetéseket, mert elég macerás dolognak tartottam. De most a fejemben valamelyik kapcsoló átbillent és kifejezetten csak ez lett a fő irány. Ennek az első megnyilvánulásai a Farkas Balázzsal közösen készített SZIF-ben megjelent, és a belgrádi képregényfesztivál kiállítási anyagába beválogatott különböző munkáink voltak. Vele most is egy nagyobb terjedelmű anyagon dolgozom. Ugyanakkor a Zsiger.hu és az X-emberök alkotógárdáival is vannak folyamatban levő közös projekteink. Mindezek mellett a saját képregényes ötleteimet is szeretném megvalósítani, és ha az élet nem gördít leküzdhetetlen akadályokat elém, akkor meg is fognak valósulni. Ha ezek után lesz időm, akkor a Kaiju szériámat is kibővítem, és fizikai formátumban is szeretném kiadni. És ne feledkezzünk meg a fentebb említett amerikai íróról sem, akinek a novelláihoz már készítettem illusztrációkat és még tervben vannak továbbiak is.

– Ezúton is köszönöm szépen az interjút, és hogy a rendelkezésünkre álltál. További sikeres alkotómunkát kívánok!

„A Lidércfénytől a jelenig, és tovább…”

Komor Zoltán, a bizarro hazai nagymestere

A Lidércfény Online kulturális magazin 2003 végi indulása óta eltelt pár év. Durván számolva majdnem 16. Ennyi idő alatt szinte felnőtt egy új generáció, az akkori fiatal, tizenéves alkotóink pedig felnőtté váltak. Ezen interjúsorozatunkban azokat az őslidércfényeseket kerestük meg, akik nem adták fel az írást, sőt, a hosszú évek alatt, sok viszontagságon keresztül kitartottak, és mára komoly sikert, elismerést értek el. A sorban másodikként Komor Zoltánt kérdeztük többek között arról is, hogyan vált a bizarro zsáner hazai nagymesterévé. Elöljáróban azoknak, akik nem ismerik Zoltán munkásságát: nem szarral gurigázik... illetve, pont, hogy de! :)

– Kedves Zoltán! Induljunk el a kályhától! Mikor kezdtél írni, mi motivált, hogy ezzel foglalkozz? Támogatott-e valaki ezen törekvésedben?

– Gyerekként paleontológus szerettem volna lenni, mert bírtam a dinókat, de tizenévesen rájöttem, hogy vélhetően sokkal testhezállóbb lesz nekem, ha inkább írok róluk, mintsem hogy kitúrjam őket a földből, mert azt lehet legalább a hűvösben, egy íróasztalnál végezni. Kisiskolásként ontottam magamból a pocsékul megírt, füzetbe kapart szarponyvákat, amiben többnyire óriási tintahalak vízalatti gigarobotokkal mérkőztek meg a távoli jövőben, mert végül is mi a faszért ne. Biztattak is persze, de bennem jobban megmaradt, hogy az első nyomtatásban, az iskolai újságban megjelent novellámért kiadós nyaklevest kaptam az osztályfőnökömtől – aki hinnye, magyar tanár volt, és számára Karinthynál kezdődött és végződött a humor. A szöveg az akkoriban divatos Paula és Paulina mexikói televíziós filmsorozat fosparódiája volt, amiben Paula AIDS-es, és a testvére lábgombás pitét visz be neki a kórházba, de a végén valahogy mindenki meghal, mert a megmikrózott sütemény globális biológiai katasztrófát idéz elő. Sokat köszönhetek annak a pofonnak. Előtte talán nem hittem volna el, hogy fel tudok baszni azzal embereket, ha szavakat írok egymás mellé.

– Milyen zsánerekben írtál / írsz? Vannak-e példaképeid, kedvenceid, miket szoktál, szeretsz olvasni?

– Bár engem elsősorban bizarro szerzőként definiálnak (erről a zsánerről később még bizonyára szót ejtünk), én mindig azt mondom, hogy szürrealista szatírákat írok. Egyébként gimnazista koromban értek a legfontosabb hatások, ekkor fedeztem fel a klasszikus avantgárd irodalmat, a szürrealizmust, a dadaizmust és a futurizmust, valamint a mágikus realizmust, Kafka és Csáth műveit. Ekkor már úgynevezett szépíró szerettem volna lenni, a későbbi hatások pedig felnyitották a szemem, hogy nem feltétlenül kell az embernek választania a ponyva és a szépirodalom között. Annál izgalmasabb, ha vegyíti az ember a dolgot, ahogy például Hernádi Gyula is tette. A kedvenc szerzőim egytől-egyig ilyen irodalmi zsánerfluidok. A rám legjobban ható írók William S. Burroughs, Bret Easton Ellis, Nabokov és talán Palahniuk voltak.

– Emlékszel-e, hogyan találtál a Lidércfényre akkor, amikor még az internetes keresőszolgáltatások mondhatni gyerekcipőben jártak, a közösségi oldalakról meg még nem is hallottunk?

– Eskü, az interjú előtt próbáltam napokon át felidézni a dolgot, de hát annyira rég volt, hogy pontosan már nem tudnám megmondani; tuti, hogy valamelyik netes kereső dobta ki a Lidércfényt – a Yahoo, az AltaVista? Fasz se tudja.

– Miért döntöttél úgy annak idején, hogy nálunk publikálsz? Találtál-e akkoriban számodra megfelelő más megjelenési lehetőséget?

– Ekkoriban volt már néhány írásom, de igazából sehol nem publikáltam még; gondoltam, jó lenne valamiféle visszajelzés, mert az asztalfiók mindig csak azt mondta, szar vagy ecsém, egy elbaszott tárgyfetisiszta, egy nap teherbe esek a sok belém pumpált szarodtól, és fizetheted a gyerektartást – bár egy félig fiók, félig emberi csecsemő valószínűleg nem eszik sokat, bár a hangja kurva idegesítő lehet. Na szóval más helyet pedig nem nagyon találtam. Jórészt kétféle, teljesen különböző írásokkal érkeztem – Stephen King hatások alatt született horror novellákat hoztam, meg afféle dadaista szabadverseket, amiről úgy képzeltem, Kassák talán kiverné rá.

– Hogyan emlékszel vissza azokra az időkre? Adott-e neked valamit az, hogy meg tudtál jelenni online felületen, a Lidércfényen? Milyen volt a közösség?

– Elsősorban az maradt meg bennem, hogy milyen jó volt maga a közösség. Kezdetben még azért jártam fel, hogy megnézzem, ki mit kommentelt egy-egy írásomhoz, később már a fórumok és a beszélgetés miatt. Egy idő után olyan érzése volt az embernek, mintha lenne egy haveri köre, akikhez eljárna a kocsmába a művészetről, vagy bármiről dumálni, és felolvasni pár művet. Viszonylag ritka feeling ez az irodalmi oldalakon. Engedj össze néhány amatőr firkászt, adj nekik egy műanyag fagyis kanalat, és két hét alatt mézes tölcsérbe gombócozzák egymás kivájt szemét: beindulnak a játszmák, a féltékenység, a kiszorítósdi, a namajdénmegmondom mi az irodalom, mert nekem már jelent meg egy versem a helyi önkormányzati lapban, és a többi szar. Bár volt a Lidércfényen is talán egy-két apróbb súrlódás, nem igazán ez volt a jellemző rá: jórészt mindenki kezdő volt, kevés vagy nulla publikációval, nem sokan vették fel a jó öreg kioktató szerepet, inkább arra emlékszem, hogy olyanok is, akiknek egyáltalán nem volt kenyerük egy-egy műfaj, attól még elolvasták azokat a bizonyos, tőlük egyébként távol álló műveket, és próbáltak építő kommenteket hagyni az alkotások alatt. Egyébként nincs is annál kedvesebb kritika szerintem, mint amikor valaki nyíltan megírja, hogy egyáltalán nem áll hozzá közel maga a műfaj, ugyanakkor lát izgalmat és fantáziát

magában a kész szövegben; annál haszontalanabb bírálat pedig nincs, amikor a mű helyett magát a műfajt támadják.

– Amennyire én tapasztalom, írói körökben nem kap túl nagy figyelmet a filmművészet, főleg nem a sorozatok, pedig szinte biztosra veszem, hogy részben, vagy időnként ezen alkotások is hatással vannak az írókra. Ha jól emlékszem, te már régen is készítettél rövidfilmeket, és talán manapság is foglalkozol ilyesmivel. Még David Lynch neve is rémlik nekem veled kapcsolatban. Mondanál erről néhány mondatot?

– A filmrendezők egy időben talán még nagyobb hatással voltak rám, mint maguk az írók, szerintem a lidércfényes korszakomban pont ez volt a helyzet; egyrészt, ahogy említed, a szürrealista David Lynch, másrészt pedig a kanadai David Cronenberg, a biohorror vérbárója volt akkoriban a két hősöm – meg talán Kubrick. A prózáimon a mai napig uralkodik a Cronenberg hatás – a testhorror, a biológiai mutációk, a sejtburjánzás és a szakadó lágyszövetek esztétikája. Valóban, egy időben én is foglalkoztam rövidfilmek készítésével, ezek a mai napig ott fenn bujkálnak a neten, de már teljesen leálltam ezzel a dologgal: amikor már komolyabban érdekelt a szürrealizmus, rájöttem, hogy a filmkészítés nem az én nyelvem, amatőr videósként pedig, költséges speciális effektek híján igen korlátozottak az ember lehetőségei, hogy filmre vigye az elképzelt szürreális jeleneteket.

– Egyébként vannak örök kedvenc mozgóképes alkotásaid?

– A lista igen változó, inkább kedvenc filmrendezőim vannak, az említetteken kívül nagyon kedvelem Jodorowsky, Švankmajer, Waters, Trier, Lánthimosz, Fellini és Jancsó filmjeit.

– Bár az írók között nem kifejezetten szokás erről beszélni, de mégis úgy tapasztalom, hogy sokaknál igen nagy szerepe van a zenének. Azt hiszem, nálad ez különösen igaz, hiszen még aktív Lidércfényes korodban alakítottál Tar Attilával (egy másik volt lidércfényes alkotóval) egy Bolygó Közi nevű experimentális zenekart. Megtudhatnánk, hogyan jött ez létre, milyen hangszereken játszol, illetve mit is jelent pontosan az „experimentális zenekar" kifejezés?

– Ha Lidércfény, akkor Tar Attila! Hú, apám, mennyit köszönhetek a Lidércfénynek, hogy megismerkedtem ott a Tarral! – először az írásaira figyeltem fel, és a mai napig idézgetem tőle, hogy: *„Kérdőjeleket bárki képes kirakni egy mondat végére, viszont erdőt nevelni… csak akik a földszinten laknak, vagy a tengerben"*. Leginkább persze azért, mert azóta sem tudom, mi a hernyóbaszást jelent ez pontosan. Később pedig a zenei munkássága volt rám nagy hatással, klasszikus *„A nap ledobja a csikkét a földre"* című, szerintem csodálatos gitárkompozíciójának voltaképp egyetlen dúdolható momentuma sincs. Ezt most dicséretként mondom!

A zene egyébként mindig is nagy hatással volt rám, noha újságírónak tanultam, a szakdolgozatomat az elektronikus és az experimentális zene történetéből írtam.

Nem tartom ugyan magam tehetséges zenésznek, de játszogatok azért néhány hangszeren: elsősorban a thereminen, ami a világ legelső elektronikus hangszere, amit Oroszországban talált fel 1919-ben egy Lev Szergejevics Tyermen nevű fizikus. Eredetileg riasztóberendezésnek készült. Egy dobozként kell elképzelni, amiből kiáll két fém antenna – ezekkel lehet a hangját irányítani –, ha az ember közelíti az egyikhez a kezét, úgy nő a hangmagasság, a másikkal pedig hasonlóképp a hangerőt kontrollálja. A világ egyik legnehezebben játszható hangszereként ismerik, mert nincsenek rögzített pozícióban a hangok, a levegőből kell „kihalászni" őket. Szerencsére én experimentális zenét nyomok vele, ha tradicionális melódiákat kéne kicsalnom belőle, meg lennék baszva rendesen. Emellett mostanában dorombozom is, illetve ami most nagyon közel áll a szívemhez, az egy hordozható dob és perkussziós szintetizátor.

Na de vissza a Bolygó közire: létezik ugyebár az experimentális zene, mint stílus, ám mi direkt nem experimentális zenét játszó zenekarként aposztrofáltuk magunkat, hanem experimentális zenekarként, elvégre nálunk a legnagyobb kísérlet az volt, hogy tudunk-e zenét készíteni úgy, hogy voltaképp soha nem is találkoztunk egymással személyesen. Hihetetlen, de az első valódi találkozónk már egy koncerten volt, Budapesten. Ekkor már sok közös zenénk kész volt. Tar gitározott, a kész hangfelvételt átküldte nekem, amit én remixeltem, avagy fordítva, én írtam elektronikus zenét, amire ő később rágitározott – és így készültek el a számok, A fejfújható gumi krokodil védőoltást kap című darabtól a Komor alsógatya nélkül megy ballagásra című zenei hőseposzig minden.

A budapesti koncertünket egyébként gyanítom, hogy csak mi élveztük, és azóta se nagyon hívtak minket sehová – de ha esetleg a Lidércfénynek lesz egyszer valami találkozója, ajánlom magunkat, szívesen elmegyünk muzsikálni – bár a Tar az utóbbi időben elszívta a gitárját, és már csak faleveleken játszik, attól még odabaszunk!

– Ha nem zenélsz, akkor milyen zenéket szoktál hallgatni, és hatnak-e ezek arra, amin éppen íróként dolgozol?

– Voltaképp csak huszadik századi komolyzenét és absztrakt elektronikus tánczenét hallgatok már, illetve néha Radioheadet. Nincs egyébként különösebben hatással az írásaimra, a zene számomra külön játszótér. Sok írót ismerek, akik csak úgy tudnak írni, ha közben ilyen és ilyen muzsika szól, a haladók külön playlistet is gyártanak rá. Néha nálam is szól zene közben, de igazából írás közben oda se figyelek rá, mert csak befelé hallgatok. Rám is gyújthatod a házat, ha épp írok, baszod!

– Volt-e befolyással a későbbi megjelenéseidre a nálunk történt publikáció? Egyáltalán, hogyan folytatódott az irodalmi karriered, a tanulmányaid a Lidércfény után?

– A Lidércfényhez hasonló kis közösségek azért jók, mert megtanítják a szerző embert, hogyan fogadjon egy-egy kritikát, és gyakran hasznos tanácsokat is kap, vagy pont szarokat, amiket aztán szépen kigyomlál magában – de hosszú távon nem jó egy helyben toporogni, hermetikus burokként rá tud zárulni az emberre. A cél mindig az kell legyen, hogy új és új helyeken mérettesse meg magát. A lidércfényes korszak után valamikor a dokk.hu-ra keveredtem, ott aztán nagyon sok mindent tanultam, főként azt, hogy a szerző legyen végletesen önkritikus magával szemben, ne féljen kihúzni sorokat, ne adj isten a kukába dobni egy egész művet. Megírtam az első regényemet, a Mesék Kaptárvárosból, ám ez csak évek után jelent meg, miután se szeri se száma kiadó visszautasította. Később saját irodalmi portált indítottam egy ismerősömmel, aki Ginsberg szerű szabadverseket írt. Ez lett a Katapult Kortárs Alkotói Oldal. Az jutott eszünkbe, hogy de jó lenne egy olyan művészeti oldal, ahol tematikusan a neoavantgárd szabadversekkel, prózákkal, az absztrakt képzőművészettel és az experimentális zenével foglalkoznánk. És sorban csapódtak hozzánk a tehetséges művészek, hirtelen olyan emberek vettek körül, akikkel teljesen egy hullámhosszon voltam. Kvázi turnéztunk az országban, felolvasóesteket tartottunk Budapesten és a vidéki nagyvárosokban, több-kevesebb embernek. Volt olyan is, hogy egy kezemen meg tudtam számolni a közönséget! De mi sose bántuk. Publikálni kezdem folyóiratokban. Vörös Postakocsi, Képírás, KULTer, később Prae, ÚjNautilus, Ezredvég, stb. Az igazi fordulatot persze a külföldi megjelenések hozták, de erről majd később.

– Ha jól emlékszem, már régen is érdekelt a kórbonctan, illetve az olyan dolgok, amelyeken az átlagember minimum meghökken. Innen vezetett az út a bizarroig? Egyáltalán, mi az a bizarro, van-e erre kvázi irodalmi megfogalmazás?

– Igen, valószínűleg innen vezetett az út a bizarro-ig. A bizarro-t voltaképp akkor ismertem meg, amikor már nagyban

kiadót kerestem az első angol nyelvű kötetemhez Amerikában. A bizarro egyébként egy, a 90-es években indult amerikai zsáner, amit Turi Márton irodalomkritikus „röhögve hányásként" definiált – méghozzá igen velősen és pontosan. A bizarro az abszurd humort, az extrém horrort és a szürrealizmust vegyíti, úgy, hogy a végeredmény többnyire gusztustalan és szórakoztató – egyfajta pop-dada. Olyan művek fémjelzik, mint Cameron Pierce: Auschwitzi Seggmanók, vagy Carlton Mellick III: Bébi Jézus seggdugó című műve, amiben például anális játékszerként használnak klónozott kis Jézusokat. A bizarro-ra pont azok a művészek hatottak, mint rám: Kafka, Cronenberg, Lynch, Palahniuk – úgyhogy az írásaim pont beleilleszkedtek ebbe a zsánerbe.

– Úgy tapasztalom, Magyarországon nem örvend túl nagy népszerűségnek az általad is képviselt zsáner. Viszont rendszeresen publikálsz az USA-ban, különböző magazinokban. Hogyan lehet innen oda kijutni? Ki fordítja le angol nyelvre a kisprózáid?

– Attól tartok, a népszerűség meg is ölné a műfajt. A zsáner lényege, hogy amellett, hogy szórakoztasson, meg is tudjon botránkoztatni. A felháborodott, negatív kommentek alapvetően jobban éltetik a műfajt, mint mondjuk az ömlengés. Underground rétegirodalom – ha az ilyen a felszínre kerül, és mainstream lesz belőle, el is veszett a lényege. De egyébiránt azt látom, hogy kezd köztudatba jönni a dolog, egyre többször kerül terítékre különböző irodalmi esteken, egyre több folyóirat közölt már ilyen írást tőlem idehaza is, no meg a Molyon is felpörgött a téma.

Egyszerű egyébként kijutni úgymond Amerikába. Én magam fordítom az írásaimat, és magam küldöm el különböző külföldi folyóiratoknak és kiadóknak. Ott meg az írás alapján eldöntik, kell-e nekik, avagy sem – nem azt nézik, hol publikáltál, ki vagy, elvégre a magyar publikációs lista sokat nem mondana nekik. Csak magát az írást. Felszabadító ez a hazai viszonyokhoz képest.

Nem magamtól jutott eszembe egyébként a fordítás. A Katapult oldalunkon egy amerikai zeneszerző is szerepelt több kísérleti zenei darabjával. Michael Chocholaknak hívják, mi kértük fel, hogy had közöljük a műveit, mert az elején még viszonylag nehezen találtunk magyar experimentális muzsikusokat, úgyhogy kitaláltuk, hogy import szerzőink lesznek. Michael egy kukkot nem beszélt magyarul, de szívesen adta a zenéit, sőt, minden nap ránézett az oldalunkra, pedig semmit sem értett belőle. Egy nap azt mondta, jó lenne, ha lefordítanám az egyik rövid szövegemet angolra, mert tökre kíváncsi, kikkel publikál együtt. Nem voltam magabiztos az angolomban, de azért úgyahogy lefordítottam egy kisprózát. Michael meg visszaírt, hogy annyira bejött neki, hogy elküldené egy szerkesztő ismerősének. Pár hét múlva meg is jelent egy nyomtatott folyóiratban, sőt, még fizettek is érte, majd leestem a székről, amikor a postás meghozta az USA-ból a lapszámot, benne a szövegemmel. Utána nem volt megállás, sorban fordítottam a szövegeimet, sorban jelentek meg külföldi nyomtatott vagy online folyóiratokban, amikor pedig összegyűlt egy nagy csokornyi, mély levegőt vettem, kötetbe szedtem őket, és elkezdtem virtuálisan kopogni az amerikai kiadók ajtaján. Azóta már három novellás kötetem jelent meg Amerikában, és furamód idehaza is rögtön elkezdtek komolyabban venni emiatt.

– Azt hiszem, nyugodtan kijelenthetjük, hogy itthon igencsak megosztó személyiség vagy – már legalábbis ami az írásaid illeti. Vagy szereti valaki, amit csinálsz, vagy egyenesen gyűlöli. Én például remekül szórakozom a novelláidon, és talán érteni vélem azok mondanivalóját is. (Mondjuk, én sem vagyok teljesen százas… :)) De rendszeresen osztasz meg FB-n hozzászólásokat, amelyek hol a Robotcigány fanzint, hol a NERekció novellaskötetet, hol a Húgycsőbalerina kisregényed osztják ezerrel. Hogy viszonyulsz mindehhez?

– Addig jó, amíg van ilyen is, olyan is – beszarnék, ha mindenki csak ajnározna, de az se lenne jó, ha csak fikázással lenne tele a padlás. Egyébként a negatív kommenteket sokszor még jobban élvezem, de ez az én külön kis perverzióm – persze ha kizárólag ilyeneket kapnék, egy idő után elmenne a kedvem a publikálástól. Az írástól magától mondjuk nem biztos: amikor senki nem nagyon olvasta az írásaimat, még talán többet írtam, mint most.

Máskülönben persze mindenkit a megosztásra biztatok. Köztudott, hogy minden megosztott Komor Zoltán szarért ingyen reinkarnáció jár. Benne van persze a pakliban, hogy Cymothoa exigua-ként, azaz a halak nyelvét zabáló parazita rákként születik újjá tőle az ember, de hé, rosszabbat is el tudok képzelni, lehetnél mondjuk _____ (Erre a vonalra tetszőlegesen beírható bármilyen szakma, pl. marketinges, HR asszisztens, stb., vagy random celeb esetleg politikus neve. Az enyém is!)

– Egyébként jól gondolom, hogy a Robotcigány a hazai abszurd, bizarro és trash írókat kívánta összefogni, nekik teret adni itthon, valamint több külföldi zsánerírót is bemutatni? Illetve lett annyira sikeres a kiadvány, hogy lesz folytatása? (Személyes megjegyzés: nekem a tartalmon kívül a kinézete is rendkívül tetszett, számomra totál visszahozta a ‚80-as évek végi, ‚90-es évek eleji, szarrá fénymásolt fanzinok hangulatát.)

– Ez igazából csak az egyik kitűzött cél volt. A célunk volt az is, hogy a lapok közül kicsöpögő robotcigány-nanoerotikus sperma, amit egy NKA-s pénzből fenntartott földalatti menzán főztünk mikrochippekből és heteroszexuális férfiak érintetlen prosztatájából (egy Kiskegyedhez adott pár oldalas szakácskönyv-füzetke alapján), beszivárogjon a talajba, elkeveredjen az ivóvízzel, és olyan génbaszott zombi hordákat hozzon létre, amik egyedül Simon Márton köteteket zabálnak; szaporodni meg csak úgy tudnak, ha az Élet és Irodalommal csiklandozzák

egymás kloákává mutálódott nemiszervét. Az utóbbi igazából nem annyira jött össze, de hé, valamikor csak lesz második lapszám is, bár, hogy pontosan mikor, az még jó kérdés – a kiszámított, periodikus megjelenés valószínűleg nem is illene egy ilyen laphoz.

Egyébként én a Robotcigány legfőbb céljaként, és eredményeként azt emelném ki, hogy először jelent meg magyar nyelven egy csomó külföldi bizarro szerző – köztük először jelent meg nyomtatásban Carlton Mellick III, akit külföldön a bizarro pápájaként ismernek, a zsáner legbefutottabb írójáról van szó.

Ami a designt illeti, az teljes mértékben a főszerkesztőt, Dajka Gábort dicséri, és jól összefoglaltad, milyen hangulatot, életérzést próbált visszaadni – megsúgom, amikor Dajka kitalálta, hogy legyen egy ilyen fanzine, előbb volt meg maga a design ötlete, és nagyjából ezzel a szöveggel keresett meg, amit most te is írtál, hogy így nézzen ki az egész, később kerekedett hozzá a tartalom.

– Mivel töltöd a szabadidőd, azon kívül, hogy horgászás közben UFÓ magazint olvasol, és krampuszos képeslapokat gyűjtesz? :)

– Hú, sok mindennel, szerencsére elég sok minden érdekel, így folyton találok magamnak elfoglaltságot. Most például benne vagyok egy konteós projektben, amiben azt szeretem a legjobban, hogy semmilyen módon nem kapcsolódik az eddigi tevékenységeimhez. Mindenkinek megvan a kedvenc konteója, amiről jó sokat tud beszélni; nekem az orosz Gyatlov-rejtély az. Nemrégiben rábukkantam, hogy egy magyar konteós egy rohadt jó és kidolgozott rakétás teóriával állt elő az üggyel kapcsolatban, így most afféle közvetítői és fordítói szerepben vagyok. Én vagyok a kapocs a magyar konteós és egy, a témában jártas angol író között, reméljük, a végeredmény egy jó kis tényfeltárós könyv lesz, majd kiderül. De amúgy sütni-főzni is szeretek.

– Hogyan tovább? Mik a rövid- és hosszútávú terveid az irodalmi élet rögös labirintusában?

– Mindig teli vagyok tervekkel, de igazából sose tudom pontosan, merre tovább. A legtöbbször hozza az élet: ha összeül az ember különböző alkotókkal, akaratlanul is megszületnek a közös projekt-ötletek, az új irányok, merre kéne elmozdulni, mi újat lehet csinálni – ami pedig a saját írásaimat illeti, nem tudom, valószínűleg folytatom, amit eddig. Vagy pont nem. Lehet, elvonulok egy barlangba, és neoromantikus verseket fogok írni a saját székletemmel a falra. Nem mutatom majd meg senkinek őket, bár olykor érkezik majd egy-egy szerelmespár fel, hozzám, arra a hegyre, ahol ez a kibaszott fűtetlen és kényelmetlen barlang lesz, és átfutják a száradt szarral írt szavakat, majd azt mondják: köszi, most pedig megyünk, és megcsonkítjuk egymás nemi szervét körömollóval, és életünk hátralévő részében baszás helyett a Színes TV műsormagazint fogjuk olvasni. Nem lesz több csók, és nem lesz több CSOK, csak az LCD tévék vakító képgargalizálása. Édes faszom, csúnya lenne ez tőlem, úgyhogy nem költözök semmiféle barlangba.

– A szerkesztőség nevében köszönöm, hogy kötélnek álltál, és interjúsorozatunkban téged is bemutathattunk! Ezúton is további sikeres irodalmi munkát kívánok!

– Égáldása!

Kosakati

A „Rémliba”

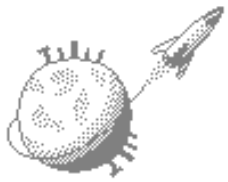

Marcella igazi sztár volt, tele pénzzel. Saját, húsz négyzetméteres, hatalmas lakásához, két négyzetméteres „füvesített” erkély is tartozott. Titkos vidifon számmal, méretre készült cipőkkel, ruhákkal rendelkezett. Az összes filmjéről saját kazettája volt, amit a saját vidi-falán nézhetett meg bármikor, nem kellett a mindig zsúfolt vidi-társalgóba járnia a negyvenötödik szintre. Sőt, volt egy hologramja is egy igazi fűszálról.

Marcella már régóta dolgozott a vidi szakmában. Gyermekszereplőként kezdte. Ezekben a filmekben mindig nagy szemeket kellett meresztenie, és jó hangosan sikoltoznia. Marcella ezt eleinte élvezte és jókat rémüldözött. Aztán rájött, hogy a különböző szörnyek gumiból vannak. Felvétel közben simán röhögőgörcsöt kapott.

Akkor fizetett először kártérítést a cégnek, és akkor kapta az első injekciót. Aztán kapott még jó sokat…

Tinisztár korában általában ő volt az áldozat. Hosszú, szőke hajával, kék szemével rendkívül jól tudta magát sajnáltatni, amint éppen elrabolják, megverik, bezárják, csapdába ejtik, kínozzák, stb.

Elmúlt a tinikorszak is, kinőtt belőle. Sokáig nem tudták, mit is kezdjenek vele. Aztán az egyik producer kitalálta neki az új szerepkört, a „rémlibát”.

A „rémliba” rendkívül népszerű sorozat volt. A nézők boldogan borzongták végig, ahogy a szőke, angyalarcú nő átváltozik őrjöngő démonná. Őrjöngő démonná persze csak az injekciók segítségével tudott átváltozni, hiszen ki tudott volna drog nélkül falakat megmászni, kőtömböket legurítani, autókat felborítani, széttörni, a benn ülőket széttépni… (persze ez is mind gumiból, de mégis…)

Marcella valószínűleg kábán és boldogan folytatta volna karrierjét, ha nem történik a baleset. A baleset viszont megtörtént… Persze az újságok nem írtak róla.

A stáb nem volt jó formában. Egész nap nem úgy ment a forgatás, ahogy kellett volna. Két kamera is elromlott, a sminkesekkel is gond volt. Feszült volt a hangulat, mindenki kiabált, veszekedett. Végre mégis elindult a felvétel. A „rémliba” is megkapta az injekcióját, kész volt a smink, a világítás, végre a kamera is működött.

Marcella földig érő, halványkék ruhában sétált a műfák alatt, műkövekkel kirakott ösvényen. Jóképű, barna fiatalember andalgott vele. A fák közül farkasüvöltés tört elő. Az angyal arcú lány hirtelen átváltozott démonná; körmei kiugrottak, mint egy rugós kés, hátából szárnyak csapódtak ki, mint egy automata esernyő… Szeme szikrázott… és akkor…

És akkor történt a baj.

Megint elromlott az egyik kamera. A rendező elkiáltotta magát:

– Leállni! Újravesszük!

De nem vették újra.

Az injekció hatása alatt álló Marcella ugyanis nem állt le. Széttépte a farkast, ami gumiból volt, széttépte a jóképű, barna fiatalembert, aki nem volt gumiból, széttépte a rendezőt, és a fele stábot… ők sem voltak gumiból.

Marcellát azóta nem látták.

Kérem, vigyázzanak, Marcella azon a dilis, rumlis napon véletlenül többszörös dózist kapott!

Megjelent: 1995 januárjában a Galaktika 172. számában.
(Galaktika novellapályázat 3. díj.)

Kétvirág

Kábelhiba

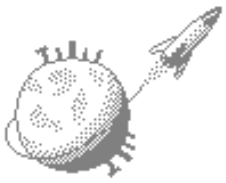

– Belépés megtagadva!

Ezredszer is ez jelent meg a képernyőn, ahogy igyekezett elérni a hálózatot.

– Mi a fene az, hogy megtagadva? Kék szintű kódom van, te idióta gép! – ellenkezett vele ezredszer is, hiába tudta, hogy fölösleges.

Nem, Lucy Brown egyáltalán nem volt hozzászokva ahhoz, hogy gondjai adódjanak a csatlakozással. Alaposan el volt kényeztetve. Amíg a Központi Program hatalmas és egyre terjeszkedő hálózata az emberek többségének misztikus és többékevésbé félelmetes valami maradt, neki az évek folyamán szinte személyes jó barátjává vált. Mindig ott volt, ha adatokra volt szüksége, ha elakadt valamiben, vagy csak szórakozásra vágyott. Két tanára is megjegyezte már, hogy szereti őt a Rendszer.

– Mármint hogy micsinál velem a micsoda? – kérdezett vissza álmélkodva, és kissé szemtelenül, valamint ijedten is, de – kivételesen – nem kapott bővebb magyarázatot. Most pedig ez a rendszer, ami állítólag szereti őt, egészen egyszerűen nem volt hajlandó beengedni.

– Mi a retkes francfranc folyik itt?! – háborgott. Ismételten bepötyögte a kódot. Az annak rendje és módja szerint kékre is színeződött a képernyőn.

– Tehát a kód helyes, el is fogadják, máshol van a gond. De hol? – tűnődött. – Mi a búbosvöcsök van már?!

Megszokta, hogy bármilyen problémájára választ kaphatott egy szimpla és gyors kereséssel. Tényleg bármire. Kék szintű kódja volt. És most semmi. Minden üres és süket. Sehol a végtelen információgazdagság. Sehol a tudás biztonsága. Sehol a képszerkesztők, sehol a dallamvágók, hogy alkothasson. Nem volt semmi, semmi, de semmi. A hiány úgy borult rá, akár egy kupola... ami alatt rohamosan fogy a levegő. Lucyt pánik kerítette a hatalmába, és könnyek szurkálták a szemhéját is belülről.

– Engedj már be, te félmarha gép! Komolyan!

Ismét bepötyögte a belépési kódot. Most sem sikerült belépnie, de legalább a hibaüzenet szövege megváltozott:

– A rendszer átmenetileg nem elérhető. Kábelhiba.

Egy pillanatra megkönnyebbült.

– Jól van, oké, akkor nem én szúrtam el!

Ez fontos volt. A KP nem volt éppen megbocsájtó jószág. Ha valakit egyszer kitiltott a Rendszeréből, akkor az már kint is maradt. Örökre.

A következő gondolata már nem volt ilyen kellemes. Eszébe jutottak azok a mikor jobban, mikor épp kevésbé törvényen kívüli csoportok, amik tagjaik életcéljául nem kevesebbet tűztek ki, mint a KP teljes elpusztítását. Lucy (sokakkal együtt) tudta, hogy ez reménytelen, de legalábbis öngyilkos vállalkozás. A központi Program kezelt mindent a pénzpiactól az atomerőművekig. Nélküle mindez, és még sok-sok minden más is, azonnal működésképtelenné válna. Volt már rá példa. Néhány évvel korábban egy-két ország úgy döntött, hogy leválik a Rendszerről. A maradék népesség most könyörög a KP-nak a visszatérésért.

Lucynak tehát egyáltalán nem tetszett, hogy a saját otthonában is a Renegátok nyomaiba ütközik. Halálfélelme lett tőle. Ez pedig feldühítette.

– Melyik idióta volt az?! Hogy a gerendába jut ilyen egyáltalán az eszébe? Nincs is az ilyennek esze! De kerüljön csak egy ilyen a kezem közé...

A következő órákat az ágyán töltötte. A plafont bámulta, és igyekezett nem sírni. Több-kevesebb sikerrel. Éjszaka volt. Csendes, tücsökzenés éjszaka. Lucy ide-oda hánykolódott ébrenlét és álom között. De akár ébren volt, akár álmodott, elkísérte a magány és a félelem.

Reggel pedig fogta a tabletjét, és elindult vele kábelt, hálózatot, Rendszert, tudást, levegőt keresni...

Jimmy Cartwright

Minihorror

Szomorúan bámult a hídról az alant hömpölygő sötét mélységbe. Innen fentről szinte csak a hangja hallatszott a sebesen száguldó folyónak. Még egy utolsót szippantott a szájában lógó cigarettából, majd elpöckölte a még parázsló csikket. Figyelte az imbolyogva távolodó fényt, s mikor az csendben eltűnt a feketeségben, nagyot sóhajtott, megfordult, majd lelépett a padkáról, hogy a túloldalt álló kocsijához menjen. Tompa puffanás, majd csattanás hallatszott, mintha egy nagyobbacska dinnyét ejtettek volna le. Vér és agyvelődarabok terítették be az aszfaltot.

A motoros satufékkel próbált megállni, de végül a vaskos hídkorlát fogta meg. Miután összeszedte magát, és megállapította, hogy semmi baja sem lett az ijedtségen kívül, körülnézett. Értetlenül rázta meg a fejét, majd levette a bukósisakot. Esküdni mert volna rá, hogy az előbb a semmiből tűnt elő az a teherautó, amelyik elcsapta fickót, aki ahhoz a túloldali kocsihoz igyekezett, amelyet ő kikerült. Most azonban se kocsi, se teherautó, se hulla. Átlesett a korláton is, de csak a sötét mélységet látta. A fölötte lévő utcai lámpa ekkor vibrálni kezdett, majd valami hideg fuvallatot és cigifüst szagát érezte a háta mögül. Megfordult. Egy ballonkabátos férfi szájában egy cigivel épp akkor lépett rajta keresztül.

* * *

Ismét megállapította, hogy unalmas dolog ez az őrszolgálat. Alig-alig történik említésre méltó esemény. Persze azért ez őt is minősíti, hiszen ez azt mutatja, jól végzi a dolgát. Időnként körbejárta a terepet, benézett minden sarokba, minden bokor alá. Ha megéhezett vagy megszomjazott, evett és ivott. Ebbe senki nem szólt bele. Meg abba sem, hogy mikor végzi a dolgát. Néha bemerészkedett egy-két idegen macska, ám ezeket gyorsan elkergette. Ha a kerítésen túl gyanús mozgást látott, rögtön odament. Legtöbbször elég volt, ha csak megjelent. Egyszer-kétszer azért ki kellett szólni, hogy el innen, ez magánterület. Ha úgy érezte, sokat talpalt, csak bement az őrbódéba, és pihent egy kicsit. Persze el nem aludt, csak pihentette a szemét. Aztán valamikor hajnaltájt mégis történt valami, ami felverte az egész házat.

A gazda lába földbe gyökerezett a látványtól. Még a kezében tartott telefont is elejtette. Szeretett házőrzője, Max, a nyolcvan kilós rottweiler büszkén ült a szomszéd alig tíz éves alvajáró gyermekének szétmarcangolt torkú teteme fölött.

JohhnySilver

Dafur

Elég bátor vagy, hogy megkérdezted, mikor féltem úgy isten igazából.

Nos, látod az arcomon a gúnyos félmosolyt? Ha ez még nem lenne elég meggyőző, akkor esetleg a képedbe is nevethetek. Egy felszentelt dafur semmitől sem fél, hiszen köztudott, hogy már gyerekként kiölték belőle ezt az érzést. Szíjjal és vassal törtek meg, vért és hús szakítottak ki belőlünk, később pedig elvárták, hogy mi tegyük meg ezt a sorstársainkkal, hogy megtanuljuk távol tartani magunktól a fájdalomnál is kegyetlenebb ellenfelet, a félelmet.

Érzem benned kételyt, bár látszólag meggyőződéssel bólogatsz a szavaimra. Kerülöd a tekintetem, igazából nem akarod, hogy a szemedbe nézzek, hiszen ott csak a saját félelmeddel találnád szembe magad. Arra tanítottak, hogy tiszteld a mestered szavát és az ősi törvényt, amit jelképeznek, te pedig jó fiúként meghajolsz a dogmák előtt. Még él a családod, akiket nem akarsz megnyúzva látni a főtéren csupán azért, mert eretnek gondolataid támadtak a legszentebb rend kapcsán.

A helyedben én is lesütném a szemem. Remegve bíznék abban, hogy a dafur nem jól hallotta az utóbbi szavaim. A lázadó ifjúság erőtől duzzadó magabiztossága egy csapásra elszállna. Gerincem mentén jeges borzongás csúszna végig, hogy kivegye az erőt a lábamból. Reszketve állnék a rideg alkóvban, körmeim az izzadó tenyerembe vájnám, hogy eltereljem a figyelmemet a körülöttem megdermedt világról. Érezném a riadt verejték bűzét, ahogy rám telepszik, felkúszik az orromba és savanykás szagával próbálja kiszorítani belőlem a visszatartott lélegzetet. Nem is lenne rossz, ha ennyivel meg lehetne úszni a szemtelenséget. Az istenek így is vennék el az életem, ha ezzel elkerülhetem a kínhalált. Esetleg a szégyenemtől megállhatna a szívem. A vasmarok szorítása, amit a mellkasomban érzek, beteljesítené a sorsom. Holtan rogynék össze inkább, ha ezzel megmenteném a szeretteim az átokként továbbszálló szégyentől.

Persze mindez hiú remény csupán. Egy felszentelt dafur figyelmét nem kerüli el az efféle kétely, ami nyíltan sérti a személyét és a rendjét egyaránt. Mindketten tudjuk, hogy az Ősök dicsőségére felajánlott életed eddig is csak tőlem függött. Az én dolgom az istenek szolgálata, a tied az én kényelmem biztosítása. Az örök körforgásban mindenkinek megvan az elrendeltetett helye.

Látom rajtad, hogy tudatában vagy a helyzetednek, ahogy én is a sajátomnak.

A szent tőr hidegét itt érzem a bordáim között, a tőrét, melyet az ősök rég megfeketedett oltáráról emeltél el, amikor még egész testedben érezted a gyilkos dühöt a mestereddel szemben.

Lehetnék halott is, de te elhibáztad. Csupán egy lyukat ütöttél a húsba, megsebezted a testet, ám bármennyi éjszakán át terveztad a dolgot, a valóságtól való félelem itt győzött le az orrom előtt. Nem végezted el a feladatot, amit az istenek neked szántak. Persze az sem kizárt, hogy odalent valamelyikük éppen jól mulat a két ostoba halandón, akik kővé dermedve állnak egymással szemben, és látszólag nem tudnak mit kezdeni a helyzettel.

Itt a pálca a kezemben, ami eltörölhetné még az emléked is erről a porba fúló világról. A pálca, ami már a homályba vesző idők óta bírja a hatalmat, amivel gyógyítani és pusztítani épp olyan egyszerű. Ahogy az ujjaim a megfeketedett kérget érintik, bizsereg a bőröm az erejétől, magamban érzem az előttem élő dafurok minden erejét. Ebben található minden tudását, amit összegyűjtöttek és belezártak az életük során. Ezt, gondolom, tudod már, hisz nem vagy ostoba, mert akkor nem tartottalak volna meg a szolgámként ennyi ideig.

A házam volt a házad, az ételem az ételed, a tekercseim másolása a munkád. Úgy tanítottalak, hogy sokszor észre sem vetted. Amíg rád a házam tüze vigyázott, a rokonaid évről évre megküzdöttek az elemekkel. A nép adományaiból éppúgy markoltál, ahogy én, nem kellett éhezve kerülgetned a temető friss hantjait, nem kellett felfedezned a pokol legsötétebb bugyrait, még legsanyarúbb években sem. Láttad a nép nyomorát ugyanúgy, ahogy a sátram gazdagságát. Azt hitted, érted ezt a világot, és úgy láttad, nélkülem jobb lenne minden, ezért meghoztad azt a döntést, amivel a saját sorsod pecsételted meg.

Azt akarod tudni, érzek-e félelmet, de még csak nem is sejted, hogy mennyire vártam ezt a percet. Amit látsz, az csak a test fájdalma, amit le lehet győzni. Az igazi félelem sokkal mélyebben bujkál, és a hideg vas csak megszabadít tőle.

Azt hitted, hogy kifogtál rajtam. Csak azért nem nevetek, mert akkor túl korán megismered az utat, amit az istenek a hozzánk hasonlók kínzására találtak ki. Egy csökönyös vénembert látsz csupán magad előtt, aki a döfés után is egyenes háttal áll előtted, és ahelyett, hogy vért köhögne fel, pont úgy méreget, ahogy egy undorító bogarat szokás.

Meg sem fordul a fejedben, hogy amit te most néma dühnek vélsz a tekintetemben, az valójában a megkönnyebbülés első másodperce. Te rémülten várod a halálos csapást, én megpróbálok nem felsóhajtani. Eljött az idő, amikor véget ér minden szenvedés. Nincs több rémálom. Nem kísértenek tovább az ismerős arcok, akik hol véres áldozatokként, hol pokrócba csavart haldoklókként kerültek elém. Nincs több ártatlan gyerekarc a verem felett. Megszabadulok a rítusok mocskos kötelezettségeitől, ahogy az elém hordott étkek okozta folytonos gyomorgörcsöktől is. Nem hallom többet a gonosz istenek kacaját éjjelenként. Egy egész élet kevés volt annak eldöntésére, hogy a nép nyomorúsága okoz nekik örömöt, vagy az, hogy ennyi ideig tudtak engem kínozni, de most megszabadulok tőlük is.

A sivatagban felbukkanó próféták mindig a megváltásról prédikáltak, de megöltük őket, mert mi csak a saját poklunkban hiszünk. Nálam jobban senki nem tudja, hogy nem létezhet olyan akarat sem a világon, sem azon kívül, ami elég jó ahhoz, hogy ennek a nyomorult népnek a mindennapi bűneit fel merje oldozni anélkül, hogy a saját vállára ne venné azokat.

Azt kérdezted, mikor féltem utoljára? Hát akkor, amikor rájöttem, hogy ezen a világon csak a bennünk élő gonoszság állandó, én pedig éppúgy nem fogok tenni ellene, mint ahogy az elődeim sem. A következő kérdésed az lenne, hogy mikor döbbentem rá erre, de ezt a kérdést már soha nem teszed fel. Látom a szemedben, hogy megértettél mindent, ugyanakkor nem fogtad fel még a jelentőségét.

Most félsz életedben legjobban. Ennél rosszabb nem történhet már veled. Bezártad magad abba a körbe, ahonnan csak a szent tőr jelent menekvést. A tőr, amit csak a tanítvány márthat a mestere szívébe.

Még én vagyok a mester és tudom a kötelességem. A pálcát a sebhez érintem, de nem próbálom menteni magam, csupán hagyom, hogy az ősi hatalom jelképe befogadja a vérem, ahogy annak idején az előttem uralkodó dafur is tette, amikor én álltam előtte ugyanilyen halálra rémülten. Akkor ő nyújtotta át a pálcát, ezt most én teszem. Gyilkosként kezdted ezt az éjszakát, felszentelt dafurként köszöntöd majd helyettem a hajnalt.

Ez az igazi átok.

De ez mostantól már legyen a te problémád.

Norton

A vámpír és a halhatatlan

Az ifjú Morgensen nehezen tért magához bódító álmának ragacsos mélységeiből. Az egyik pillanatban még egy meseszép réten volt, és egy szőke hajú tündér lehelt csókot az ajkára, de aztán felébredt, és egy ismeretlen szobácskában találta magát.

Az ágy, amin feküdt, szerfelett kényelmes volt a számára, és a környezete is szokatlan eleganciát árasztott magából. Faragott szekrényeket látott, vaskos, bőrfedeles könyvekkel a polcaikon. A falak rózsaszínűre voltak festve, és egy jókora, antiknak látszó asztal volt a szoba közepén, amin egy hatalmas, míves agyagcserép pihent, amelyben vörös színű virágok illatoztak. A padlót már a legelső pillantásra is méregdrágának tűnő, sűrű szövésű szőnyeg takarta, és egy elegáns fotel foglalt helyet a baloldalon. A szobát napfény árasztotta el, ami egy meglepően magasan lévő, kívülről vasráccsal védett, kétszárnyú ablakból érkezett.

– Na, ez érdekes… – nyögte az ifjú félálomtól kótyagosan. – Hol a csudában vagyok?

Felült az ágyon és megdörzsölte az arcát. A nyaka eszeveszetten fájt. Ahogy megtapogatta, egy helyen kifejezetten érzékeny volt. A szőke hajú, zöld szemű, húsz év körüli férfi csak nehezen tudta felidézni, hogy mi történt vele. Az utolsó emléke az volt, hogy egy sziklaperemen mászik fölfelé, és a hátába egy nyílvessző fúródik. Aztán a zuhanás…

– Az embervadászok. Gorson báró fogdmegjei – motyogta kótyagosan. – Talán meghaltam? Már megint?

Ilyesmi már nem először történt meg vele. Tizenhat éves korában hasba szúrta egy tolvaj; akkor olyan félóra elteltével térhetett magához. Körülötte csurom vér volt minden, ám a sebe egyszerűen eltűnt. Csak úgy magától összeforrott! Alig tudta elhinni, hogy mi történt.

Akkor jött rá, hogy valami nincs rendben vele. Ő nem volt olyan, mint egy átlagos ember. Most pedig újra túlélte a „halálát".

Feltápászkodott az ágyából, és a szemközti faragott ajtó felé vette az irányt. Ahogy nagy nyögéssel kinyitotta, döbbenten vette észre, hogy mögötte egy kisebb előszobarész volt kialakítva, ami egy bivalyerős ráccsal volt lefedve csakúgy, mint a benti ablak.

– Ez… valami börtön lehet? De hát miért?

Az ifjú lázasan gondolkodott. Talán, amikor lenyilazták, és alázuhant a szikláról, valaki felfedezhette, hogy nem halt meg, és idehozták. Valószínűleg a báró emberei lehettek.

– Nem jársz messze az igazságtól – szólalt meg egy dallamos hang.

Morgensen összerezzent, majd a hang irányába pillantva egy sápadt bőrű, hosszúkás arcú férfit pillantott meg a vasrács mögötti árnyékból kibontakozni. Az ismeretlen alak szemei mintha felizzottak volna, ahogy őt nézte, akár egy ragadozónak, amikor meglátja a zsákmányát.

– Maga Gorson báró?

– Vág az eszed, fiú!

A hosszú, hollófekete hajú férfi szemében valódi mohóság ragyogott, amit a fiatal fogoly nem tudott mire vélni.

– Nézze, én sajnálom, hogy anélkül akartunk áthaladni a területén, hogy nem fizettük ki a vámot, de igazságtalannak tartjuk, hogy maga csak úgy…

– Elég! – vágott közbe a báró türelmetlenül. – Az én birodalmamon nem lehet ingyen átkelni semmiféle kereskedőnek. De még magának a királynak sem engedném!

A másik elhúzta a száját az öntelt kijelentés hallatán.

– Látom, nem hiszel nekem – mosolygott a báró, egy pillanatra kivillantva tűhegyes szemfogait. – Pedig jobb, hogyha tudod…

– Nézze, nekem fogalmam sincs, hogy miért zárt be ide, de jobban tenné, ha elengedne!

– Valóban?

– Én megértem, hogy hibát követtünk el, de biztosan meg tudunk alkudni.

– Alkudni? – ízlelgette a szót Gorson, mintha most hallaná életében először.

Tény, hogy ő nem volt kifejezetten alkudozós fajta. Jobb szerette elvenni azt, ami kellett neki.

– Higgye el, hogy megalkudhatunk! – ismételte az ifjú határozottan, szinte még önmagát is győzködve. – Én kereskedő vagyok, amióta az eszemet tudom. Biztosan megtaláljuk a módját, hogy megoldjuk ezt a helyzetet.

A báró csak mosolygott, ezért Morgensen ráerősített.

– Az emberei szétkergették a karaván t, amivel utaztam, és legyilkolták, akit csak tudtak. Egy kicsit sajnálom őket, bár nem volt köztük hozzátartozóm, csak néhány felszínes barátom és üzlettársam. Tudja, a szüleim már rég meghaltak.

– Mit akarsz ajánlani?

– Amit jelenleg ajánlani tudok, az a munkaerőm. Elvégezhetek önnek rengeteg munkát, amíg a tartozásomat kiegyenlítem.

– Van elég szolgám.

– Gondolja meg! Én nagyon erős vagyok, és jól bírom a fizikai megterhelést. Bár, ami azt illeti, az értékeimet már elvették az emberei, ami egy kisebb vagyon volt. Már csak ezért is belátással lehetne…

– Nem akarlak dolgoztatni.

Az ifjú erre elkomolyodott.

– Akkor miért zárt be ide?

– Egyszerű – közölte a vékony férfi, miközben közelebb lépett hozzá. – A véredre van szükségem.

– Most már végképp nem értek semmit – nyögte a fogoly. – Talán meg akar ölni? Ha igen, akkor tegye meg! Tegye csak meg, mire vár?! – csattant fel végül.

– Látom, nem félsz a haláltól. Ez derék dolog. Bár a bátorságod illúzióját némileg csorbítja az a tény, hogy téged nem lehet megölni.

Morgensen döbbenten nézett.

– Ezt meg honnan tudja?

– Az embereim lenyilaztak, de mégsem haltál meg. Pedig zuhantál vagy negyvenlábnyit.

– Szerencsém volt.

– Na persze, ismerem a fajtádat.

– A fajtámat?

– Volt már dolgom hozzád hasonlóval. Tudom, hogy veled csak egyetlen módon lehet végezni.

– Hogyan?

– Nem árulom el.

– Most már végképp nem értek semmit.

– Pedig nagyon egyszerű. Én egy vámpír vagyok.

– Az meg micsoda?

– Halhatatlan, akárcsak te. Ám az én halhatatlanságomnak óriási ára van: emberek vérét kell kiszívnom.

– Mi a fenéről beszél maga?

– Tudom, hogy neked ez furcsa, fiatal barátom… sőt, akár visszataszító is lehet a számodra. De hidd el, hogy nem jókedvemben csinálom!

– Maga megőrült!

– Bárcsak úgy lenne… ám ez maga a rideg valóság. Ahhoz, hogy élhessek, minden nap friss vérre van szükségem, és ahogy telik az idő, egyre többre. Tudod, én már több mint négyszáz éve élek.

– Ezt nem hiszem el!

– Négyszáz év alatt rengeteg embert megöltem. Most már ott tartok, hogy egyetlen ember vére édeskevés nekem, ha rám tör a szomjúság. A szolgáimat nem tizedelhetem, az átutazó pedig egyre kevesebb errefelé. Az, hogy idevetődtél, isteni szerencse volt.

– Miről beszél, maga őrült?

– Téged nem lehet megölni, ami igen örvendetes, mert így akárhányszor kiszívhatom a véredet. Olyan leszel a számomra, mint egy éléskamra.

– Értem már! – mosolyodott el az ifjú. – Maga csak tréfálkozik velem. Elismerésem! Rám akart ijeszteni, és sikerült. Ez remek lecke volt. Igazán remek lecke. Most már engedjen el, kérem!

– Sajnálom – mondta halkan a báró, és a fiatal halhatatlan megérezte, hogy ez az egész nem csupán egy tréfa, hanem sokkal inkább egy szörnyűséges rémálom.

* * *

Hét év telt el folyamatos rémálom közepette, bár Morgensen ezt nem tudhatta, az idő ugyanis valósággal összefolyt a számára. Azt persze hamar megtanulta, hogy a báró a leginkább éjszaka aktív, mert nappal csak nagyritkán látogatta meg – ehelyett mindig álmában lepte meg, és ő semmit se tehetett a testére nehezedő bénultság ellen.

Az egykori kereskedő a vérszívástól és a rabságtól eltekintve akár még jónak is tekinthette volna az életét, mert gyakran jöttek hozzá szolganők, akik lefürdették, elvitték az éjjeliedényét és kitakarítottak utána. Sőt, olykor még ágyba is bújtak vele.

A báró mindent megtett azért, hogy kellemesen érezze magát, mert szerinte ez a vérének az ízére és a tápértékére is jótékony hatással volt.

Morgensen számtalanszor meghalt és feltámadt már, és számtalanszor kísérelt meg szökést is, de ez idáig eredménytelenül. Egy alkalommal még egy szolganőt is túszul ejtett, ám Gorson szívfájdalom nélkül végzett az asszonnyal, mintha csak egy legyet csapott volna agyon.

Aztán valami fura módon átvette a hatalmat az ifjú elméje felett, és az az akarata ellenére engedelmeskedett a parancsainak. Morgensen teljesen le volt döbbenve, mert olyan érzete volt, mintha a báró egyenest a fejében beszélt volna.

Ezt a módszert Gorson azóta már többször is bevetette a fiatalabb férfi ellen, aki hiába próbált ellenállni neki, meglehetősen erőtlen volt hozzá. Sőt egy idő után már fizikailag is legyengült.

A báró egyre több vérét szívta ki, és egyre hosszabb ideig tartott, amíg magához tért. A vámpír nem titkoltan elégedetlen volt vele; szinte haragudott rá, mert az idő múlásával a vérének egyre csökkent a tápértéke. Hihetetlennek tűnt, de mintha kiapadó félben lett volna az „éléskamrája". De aztán egy érdekes dolog történt.

* * *

Morgensen rosszkedvűen ébredt fel az unalomig ismert szobácskában. Már nem is csodálkozott rajta, hogy a nyaka borzasztóan fájt.

Talán egy napnak is el kell majd telnie ahhoz, hogy a sérülése begyógyuljon. Az elején ez az idő még egy röpke óra volt csupán.

Felült az ágyon és lustán felöltözött, amikor egy furcsa jelenségre lett figyelmes: a szemközti ajtó nyitva volt. Hűvös légáramlat csapta meg az arcát.

Kisétált a kis előszobába, és meglepetten tapasztalta, hogy az olyannyira gyűlölt rácsos ajtó szintén nyitva van. Mogorván csóválta a fejét, mert tudta, hogy a báró sosem követne el egy ekkora hibát. Biztosra vette, hogy csak szórakozik vele, de mégsem hagyhatta ki a helyzetet.

Kiment a rácsos ajtón, és egy rövid folyosóra jutott, amin egy lépcső indult meg felfelé. Vagy tíz lépcsőfok megtétele után egy újabb vasajtóhoz ért, melyet meglepő módon szintén nyitva talált.

Kisétált a szabadba! Hűvös légáramlat csapta meg az arcát, fák susogtak, madarak daloltak. Egy sziklára épült várnak az oldalában állt. Mélyen szívta be a kellemes „zöld" levegőt, de túl sokáig nem maradt ideje elmélkedni, mert valami szokatlan izgatottság vett rajta erőt.

Egy vaskos fatörzs mögül egy idegen lépett elő. Bőrruhát viselt, és az oldalán kard lógott. A középkorúnak tűnő, robosztus izomzatú, befont hajú férfi első ránézésre valami útonálló lehetett.

– Téged aztán nem volt könnyű megtalálni! – vigyorgott az ismeretlen a fiatal halhatatlanra, mintha valami régi barátok lettek volna. – Már vagy két napja érzem a jelenlétedet, ami hol eltűnik, hol felbukkan.

– Ki maga?

– Mindig ez az udvariaskodás. Na, jó, bemutatkozom! A nevem Rowlan. Nem mintha ez számítana.

Előhúzta a kardját.

Morgensen hátgerincén valami egészen fura izgalom kúszott fölfelé.

– Nincs nálam fegyver.

– Az már a te bajod – felelte a másik, és egyszerűen átdöfte rajta a kardot.

Az ifjú térdre esett, Rowlan pedig egy gyakorlott mozdulattal levágta a fejét. Vér spriccelt a sebből, az égen pedig villámok kezdtek cikázni. A robusztus felépítésű halhatatlan az égnek tárta a karjait, mire a villámok a testébe áramoltak. Hosszú percekig tartott a jelenség, miközben a fonott hajú férfi feltöltődött a legyőzött ellenfele energiájával.

Nem volt túlzottan lovagias a küzdelem, de Rowlan már rég elfeledte az ilyesmit, mert egy háborúban nincs udvariasság, számára pedig csak az eredmény számított. Ha egy halhatatlannál nincsen fegyver, akkor magára vessen! Mindig résen kell lenni.

A színes villámok egyre sűrűbben csapkodtak, néhány fát is kivágva. Rowlan üvöltött, majd térdre esett, amint a jelenség véget ért. Tudta, hogy kell néhány perc, mire újult erővel folytatni tudja az útját. A nyakát ekkor mintha egy bogár csípte volna meg. Odakapott, és egy tüskét húzott ki belőle. Látott már ilyet. Ezt valószínűleg egy fúvócsővel juttathatták célba. A hegyes tüske mintha valami fekete anyaggal lett volna bekenve.

– Mi ez?

A látása elhomályosult. Hasra esett és elvesztette az eszméletét.

Egy elegáns szobácskában tért magához. A nyaka iszonyúan fájt, és mintha nem is csak egyetlen seb lett volna rajta. Ösztönösen a kardja felé nyúlt, de az most nem volt az oldalán. Felpattant az ágyból, és kikémlelt a szemközti ajtón. Ott egy rövid előszoba, valamint egy azt lezáró vasrács fogadta. A rács mögött pedig egy hosszú hajú, sápadt bőrű idegent látott, aki elégedetten figyelte.

– Ki maga? – recsegte agresszív hangon.

Az illető csak mosolygott.

– Mindig ez az udvariaskodás. Na, jó, bemutatkozom! A nevem Gorson. Nem mintha ez számítana.

Rowlan felidézte, hogy ő is ezeket a szavakat mondta annak a fiatal halhatatlannak, mielőtt megölte volna.

– Maga most gúnyolódik velem? Rosszul teszi!

– Nem állt szándékomban gúnyolódni – komorodott el a báró. – Sőt, azt szeretném, ha kellemesen érezné magát, ugyanis nagyon hosszú időt töltünk majd együtt.

– Ezt meg hogy érti?

A vámpír elmosolyodott.

– Egyszerű. Megfrissült az éléskamrám.

Kovács Gábor

Diablo boulevard

A sűrű, sötét felhők napok óta szürkeségbe borították a várost, az utcák aszfaltjára párás, fülledt levegőt préselve tartották félelemben a viharra érzékenyeket, köztük engem is. A poshadtvíz szagú villamos homályos üvegén át vágyakozva bámultam az araszoló autók közötti ösvényeket, magamban már útvonaltervet készítettem, és szinte láttam is, ahogy bringámmal pofátlan trükkökkel magam mögött hagyom az embereket, ha a kiszámíthatatlan időjárás nem kárhoztat a tömegközlekedés börtönébe. Lustább és kényelmesebb vagyok annál, minthogy az esővel küzdjek, ezért szomorúan ugyan, de a házunk folyosójának vaskorlátjához láncoltam kétkerekűmet.

Személyes szabadságom, valamint a napfény teljes hiánya egyre jobban apasztotta amúgy is sekély életkedvem vizét, ezért inkább elfordultam az ablaktól, majd tanácstalanul körbenéztem, hol lelhetnék egy kis belső nyugalomra. Az ajtó és az izgő-mozgó harmonika közötti koporsóba támaszkodtam meg, kezemmel a méregzöld kapaszkodón önkéntelenül dobolva adtam a körülöttem állók tudtára az utazás okozta feszültséget. Gondolkodni próbáltam, de az idegen környezetben agyam teljesen kiürült, csupán egyetlen mondat visszhangzott benne folyamatosan:

„Csak hat megálló."

Körbenéztem, hátha találok valamit, amivel legalább néhány másodpercre leköthetem figyelmemet.

Hamis glóriával téveszt meg a gonosz, a mi urunk fényét álcaként használva – olvastam a kopott matricát szemben velem. Már mindent hamisítanak – gondoltam. Egyik oldalról sem kaptam még soha semmit. Elfordítottam fejemet, tovább folytatva a bámészkodást. Egyetlen pillantással fel szoktam mérni az embereket, magamban történeteket kreálva életükről, de mivel semmi különlegeset nem láttam, hamar végeztem a nézelődéssel. Unalmas emberek egy unalmas napon. Benyúltam a zsebembe a telefonomért, de aztán mégsem húztam elő, mivel még véletlenül sem akarok azok közé tartozni, akik az agyuk helyett inkább a telefonjukat használják, ingerszegény helyzetekben. Rutintalanságom miatt még egy képregényt sem hoztam magammal, amivel ha csak kis időre is, de máshová képzelhetném magam. Az indokoltnál sokkal jobban szenvedtem.

A padlót kezdtem bámulni, ügyet sem vetve a közben cserélődő utasokra és vártam hátha legalább egy gondolat visszatér. Semmi nem történt. Az érdektelenség párosulva a monotonitással már éppen kezdett megnyugtatni, de akkor megéreztem valamit.

Valamit, ami a komfortzónámon kívül esett, mégis nagyon benne volt. Az illata volt az első, ami elkábított. A sosem érzett csodálatos, tiszta aromák táncot jártak tüdőmben, elmémet fényárba borították. Felemeltem a fejemet, és egyenesen régóta áhított, de létezését már egyre inkább tagadott végzetem világító kék szemének csapdájában találtam magam. Egy másik világba léptem, környezetemet csak elmosódott masszaként érzékeltem, a váratlan káprázat még az egyensúlyomból is kibillentett. Már akkor biztos voltam benne, hogy belém lát, sőt önként tárom fel neki lelkem legrejtettebb zugait is, ha kéri. Erőlködve ugyan, de kiszabadultam tekintete fogságából, pedig még maradtam volna hosszú ideig. Cseresznyepiros telt ajka alig láthatóan megmozdult és nekem címzett parányi mosolyba húzódott. Borzongás futott végig rajtam, tekintetemet nem tudtam levenni róla. Hosszú, platinaszőke haja egyáltalán nem tette közönségessé, inkább, ha lehet, még jobban kiemelte természetfeletti szépségét. Megértettem, miért robbantak ki háborúk egyetlen nő miatt, holott elkötelezett pacifista vagyok. Végignéztem rajta.

Csinos, de cseppet sem hivalkodó ruhát viselt, szűk nadrág, bőrdzseki, alatta kissé áttetsző szűk felső, ami látni engedte közel sem hibátlan alakját. Egy ilyen archoz nem is kell, hogy az legyen, a pár kiló plusz ellenére teste minden centiméterébe beleszerettem, ágyékomban bizsergést éreztem, de akkor a riasztó bekapcsolt és a magam alkotta realitás talajára dobott.

Kinek képzelem én magam, hogy egy ilyen tünemény fényének akár a közelébe is mehetnék?

Egyáltalán nem éreztem, hogy vonzó lennék kifakult pulóveremben és kinyúlt farmeromban. Kezdtem rettenetesen szégyellni magam, pedig hányszor fogadtam már meg, hogy csak úgy lépek ki az utcára mintha az első randira mennék. Önámítások és elvetélt fogadalmak.

Önbizalomhiányom felülkerekedett az álomvilágon és inkább ismét a padló felé hajtottam fejemet.

De a lány még ott volt. Közelsége felzaklatott, muszáj volt lopva rá-rápillantanom, amit nyilván észrevett mivel megállás nélkül mocorgott. Táskáját igazgatta, a haját babrálta, aztán levette a kabátját miközben folyamatosan engem nézett azokkal a démoni szemekkel. Szívem ekkor már a torkomba dobogott, megszédültem, verejték csorgott a hátamon, kételkedni kezdtem a valóságban.

Az idő közben hihetetlen módon felgyorsult, én pedig megérkeztem a hatodik megállóhoz. Ugyanebben a pillanatban a szépség az ajtóhoz lépett, én pedig mögé álltam rettegve az elválástól. Mélyen magamba szívtam a végzet illatát, próbáltam elraktározni magamban, hisz egy életben csupán néhányszor történik ilyen katartikus találkozás, és én még sokáig emlékezni akartam ezekre a pillanatokra.

A jármű lassítani kezdett. Ő mintha csak elbúcsúzna, hátra nézett rám még egyszer, majd beletúrt gyönyörű hajába és vállán átfésülve elém tárta a tarkóján lévő tetoválást. Rózsa, közepén koponyával. Talán csak a dübörgő adrenalin okozta, de úgy láttam a minta megmozdul, a csontszáj szétnyílik és szólni készül, ám mielőtt jobban megnézhettem volna a hajzuhatag visszahullott, az ajtók kitárultak. A lány jobbra indult, én balra, de mielőtt még túl messzire jutottam volna tőle, egy „isteni sugallat" visszafordított.

A sodró tömeg az ellenkező irányba próbált terelni, de ellenálltam és lökdösődve, szitkozódva átküzdöttem rajta magam, már semmi nem számított csak a lány.

De elvesztettem.

Kétségbeesetten forgattam fejemet, hátha megpillantom, ő viszont eltűnt. Hihetetlen ürességet éreztem, és átkozni kezdtem magam az elhalasztott lehetőségért, mint mindig, akkor is gyáva voltam. Újabb fogadalom született, meg kell erősödnöm.

Abban a pillanatban megláttam egy távoli sarkon befordulni, bár el sem tudtam képzelni ilyen rövid idő alatt hogyan juthatott olyan messzire. Szinte futva indultam utána, nem számított a piros lámpa, a dudáló autók, sem azok, akiket félre löktem az utamból, csak az érdekelt, hogy őt utolérjem bármi áron. Siettem, ahogy tudtam, de mintha egyre csak távolodott volna, míg végül kétségbeesetten szaladni kezdtem, de még így is messze láttam csak az utcák végén eltűnni. Nem adtam föl, talán életemben először tényleg eltökélt voltam. Egy hatalmas épület árkádja alatt vesztettem utoljára szem elől, ahova már rohanva érkeztem és az egyik díszes oszlopot kikerülve végre utolértem. Keresztbe font karral, mosolyogva várt rám, mintha elkéstem volna, kis híján neki is mentem annyira váratlanul ért hirtelen megjelenése. Izzadtan, zihálva néztem bele szinte már fehér szemébe.

– Mégis utolértél – szólalt meg, én pedig nem tudtam eldönteni, hogy örömöt vagy bosszúságot hallok ki balzsamos hangjából.

– Nem szabadna itt lenned – folytatta megjátszott szemrehányással. – Még nem kellene tudnod erről a helyről.

Időbe telt, míg szavainak értelmét felfogtam.

– Milyen helyről?

Addig úgy hittem, már a város minden szegletét jól ismerem, hátam mögött mégsem a megszokott ódon épületeket láttam. Helyüket jóval magasabb és díszesebbek vették át észrevétlenül, magas tornyaikkal sötétségbe borítva a macskaköves utcát, ami időközben felváltotta a repedezett aszfaltot. Ámulatomból a mézédes hang rázott fel.

– Sétáljunk! – mondta kedves mosollyal, amivel döbbenetemet próbálta enyhíteni. Elindultunk.

Némán mentem mellette, és közben magyarázatot próbáltam találni a látottakra. Hosszú árkád alatt gyalogoltunk, amely eddig szintén rejtve maradt előttem, mellettünk árnyékba rejtőző kert, aminek növényeit nem tudtam beazonosítani. A levegőben ózonszag terjengett, akárcsak egy nyári vihar előtt, az oszloperdőből mi mégis verőfénybe érkeztünk. Kalauzom célirányosan elindult az eddig ott sem volt hely felé, karomat megragadva húzott magával egyre kijjebb a fénybe, szürreális kirándulásom első állomása felé.

Gigantikus tér tárult fel előttünk, amit széles sugárút határolt, járműveket azonban nem láttam. Az útról keskeny sétányok ágaztak le véletlenszerűen, hogy aztán hatalmas szobrok mellett elhaladva apró ligetekbe torkolljanak. A távolban elszórtan óriási építményeket láttam, és néhány diadalívet. Emberek mellett mentünk el, akik riadt tekintettel hallgatták a velük szemben álló beszélgetőtársukat, akik nekem mindig háttal álltak. A lány ujjait, ujjaimra kulcsolva húzott tovább az egyik utacska felé. Érintésétől felriadtam, de megszólalni még nem voltam képes, hagytam tovább vonszolni magam az álom-valóságba.

Egy férfi mellett haladtunk el, aki sötét öltönyt viselő nővel beszélgetett, hátközépig érő vörös hajából legalább is erre következtettem, arcát persze nem láttam. A férfi zavaros tekintettel nézett a vele szemben állóra, sárgás szeme a reményvesztettségtől volt nedves. Koszos markában gyűrött papírlapokat szorongatott, egyikről a zárójelentés szót olvastam le. Vállán kopott bevásárló táskában gyűrött ruhák. Látszott rajta, hogy életét a kemény munkának szentelte, egy volt a sok ezerből, akik csupán túlélni akartak, ha már az előre lépés nem sikerült.

– Két napja bolyongott már sokkos állapotban, mikor rátaláltunk. Gyógyíthatatlan beteg, már semmit nem tehettek érte, ezért hazaküldték a kórházból, hogy otthon halhasson meg. Mi vagyunk az utolsó reménye, de csak egy rövid ideig tudunk neki segíteni. Sajnos nekünk nem elég értékes.

A gondolataimat válaszolta meg, még ha sokkolt is, amit hallottam.

Apró kavicsokkal gondosan kirakott járdán folytattuk a sétát. A kövek mintha mozogtak volna talpunk alatt, és változtatták volna az út mintázatát, de ennek megfigyeléséhez már tényleg nem volt energiám. Fák között kanyarogva kis téglaházhoz érkeztünk, aminek terasza leginkább egy park kávézójára emlékeztetett, bár az asztalok feltűnően távol voltak egymástól.

Itt is beszélgetőket láttam, az öltönyösök nekem háttal ültek, akárhogy próbáltam, nem sikerült egyiküket sem megnéznem elölről. Megálltunk az egyik asztalnál, a lány megvárta, míg kihúzom neki a széket, mintha tényleg csak randevúznánk.

Fáradtan rogytam le vele szemben, agyam már egyre kevésbé tudta feldolgozni a történteket, kezem remegett és szédülni kezdtem. Az „angyal" végigsimította verejtékben úszó arcomat, közben azt mondta:

– Higgy abban, amit látsz! Ez a valóság. Vagyis a valóság egy olyan szeglete, ami a te világodba már nem fér bele.

Megvárta, míg kissé megnyugszom, és egy poharat tolt elém, ami valahogy az asztalunkra került. Megragadtam

és mohón inni kezdtem kesernyés, de jéghideg tartalmát. Alig nyeltem le, mikor éreztem, hogy az erő egy csapásra visszatér belém, látásom kitisztult, gondolataim rendeződtek.

Ekkor vettem csak észre, hogy időközben ruházata lecserélődött, sötét zakó került rá ezüst csíkos inggel, ugyanazt viselte már, mint az arctalanok körülöttünk. Ijedtségemre azonnal reagált.

– Ebben érezzük magunkat a legjobban – mondta, és igazított új öltözetén. – Felesleges megijedned, elég akkor félni, ha baj van.

Mutatóujját kinyújtva lassan a hozzánk legközelebbi asztal felé mutatott. Engedelmeskedtem és fejemet abba az irányba fordítottam. Ketten álltak a fekete ruhás előtt. Egy fiú és az édesanyja. A fiú karját válltól csuklóig vágások borították, némelyik még olyan friss volt, hogy vér szivárgott belőle. Mélyen barázdált, koravén arcát a folyamatos alkoholizálás húzta bárgyú vigyorba, ideges mozdulatai mégis elárulták rettegését. Anyja megpuffadt, mocsoktól szürke karmokban végződő ujjaival fejére tapadt ősz haját babrálta.

– Egy másik reménytelenség – hallottam hirtelen. – A nincstelenség. Őket még használni fogjuk.

– Használni? – kérdeztem vissza. – Mint a maffia?

– Szerinted honnan vették az ötletet? És igen, a ruhánkat is utánozni kezdték – mondta széles mosollyal, mikor látta arcomon a hitetlenkedést.

Kérdések özönét kezdtem volna rázúdítani, de ekkor másik irányba mutatott. Távolabb a bulvársajtóból jól ismert, de már egyre ritkábban szereplő egykori szépségkirálynő vett át egy borítékot vidáman. Lassan kezdtem összerakni a történéseket, de a fő kérdések még hátra voltak, ezért visszafordultam felé, kinek szépsége ide hozott.

– Na, jó. Mi ez az egész és hol vagyunk?

Kérdésemre kérdéssel felelt.

– Te kiben hiszel?

– Az most lényegtelen – vágtam rá türelmetlenül.

– Válaszolj! – parancsolt rám. – Ha öröm ér kinek hálálkodsz? Ha fáj, kihez fohászkodsz?

Elgondolkodtam. Kezdtem úgy érezni, ezeket a kérdéseket nem véletlenül teszi fel. Be kellett látnom, hogy valójában sosem hittem semmiben és senkiben. Mindig úgy tartottam egyedül vagyok minden ellen. Kérdőn néztem rá.

– Utánam jöttél igaz?

– Igaz – válaszoltam.

– Tehát akkor kiben hittél, amikor követni kezdtél?

Pár pillanatig töprengenem kellett aztán óvatosan válaszoltam, de inkább kérdésnek hangzott.

– Magamban?! – Elismerő bólintás volt jutalmam és az a varázslatos mosoly.

– Akkor sem értek semmit – mondtam szégyenkezve.

– Pedig egyszerűbb, mint hinnéd. – Átnyúlt az asztalon és ismét megfogta a kezemet.

– Hittél hit nélkül. Nézz jól körbe! Rajtad kívül itt mindenki alkut próbál kötni abban a reményben, hogy nyerhet vele. Van, aki vagyont akar, van, aki még egy kis életet, van, aki népszerűséget. Csupa olyat, amiért hiába imádkoznának. Egyedül neked nem vagyunk már kapaszkodó. Mindenki mástól várja a megoldást, de ha az nem jön, elfordulnak, miközben arra vágynak, hogy a lelkük jó helyre kerüljön a végén. A könnyebb út mindig biztonságosabbnak tűnik.

– Azt akarod mondani, hogy a pokolban vagyunk? – szakítottam félbe.

– Dehogy! – kacagott fel. – Itt az egyensúlyról van szó. Menny és pokol, fény és sötét, mindegy hogy nevezzük, egyik se jó vagy rossz, bár azt gondolnád, a gonosz uralja éppen a földet. Pedig csak a föntiek vannak túlterhelve, hiszen ezekben a percekben is több ezer bűnök nélküli hal meg, és ez csak egyre rosszabb lesz, így nekünk is könnyebb dolgunk van, hiszen önként jönnek hozzánk. Maga az ember is kezd szörnyeteggé válni anélkül, hogy a jóságát elveszítené. Csupán alkalmazkodik az őt körülvevő világhoz.

– Várj! – kiáltottam föl. – Azt akarod mondani, hogy a lelkem el kell adnom az ördögnek?

– Ne legyél már ilyen földhözragadt! – szólt kedvesen. – Nem akarjuk a lelkedet. Ha semmiben sem hiszel, akkor már nyert ügyünk van. A te lelked különben sem olyan simulékony, mint másoké.

Kérdőn néztem rá.

– Mit mond Isten? Higgy bennem! A másik oldalon mindennek az ellenkezője érvényes. Érted már?

– Azt hiszem igen – mondtam nem túl meggyőzően. – A pokolra jutok.

– És ha oda is jutsz? Semmiben nem különbözik a paradicsom és a purgatórium. Hamis propaganda csupán.

Hagyott néhány percig emészteni a hallottakat, megvárta, míg én szólalok meg. Minden bátorságomat összeszedtem, mielőtt megszólaltam.

– Én téged akarlak. Bármibe is kerül.

– Megtalálsz – válaszolta olyan hangsúllyal, hogy el is hittem. – Más lesz a külsőm, más lesz a hangom, de ígérem, ott leszek valakiben. Te pedig keresni fogsz.

Felállt a székről, kezét felém nyújtotta, magához húzott és szorosan átölelt. Soha nem éreztem még ehhez fogható nyugalmat és boldogságot, azt akartam, ez örökre így maradjon. Lehunytam szemem és átadtam magam az idegen érzésnek.

Dobhártyaszaggató hangzavar riasztott fel, mintha a város összes zaja egyszerre támadt volna rám. Megint a körúton voltam a csepegő esőben. A káprázat eltűnt, de orromban még ott éreztem bőrének illatát és az érzés is megmaradt, már tudtam minden rendben lesz. Nem kellenek fogadalmak, minden bennem van.

A megálló felé indultam és nem idegeskedtem, már tudtam az én angyali bestiám keresztezni fogja utamat. Nincs többé üres remény.

Könyvmoly - röviden ajánljuk

agave könyvek

Dominic Dulley - Repeszhold

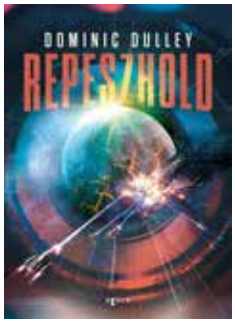

Egy széttört hold.
Egy titkos terv.
Egy mindenre elszánt tolvaj.

Orry Kent apja a kvadráns egyik leghírhedtebb szélhámosa, aki nagyívű csalásokkal veri át az Uradalom felsőosztálybeli családjait saját gyerekei segítségével. A legutóbbi melójuk is csupán hétköznapi átverésnek indul egy vagyont érő zsákmánnyal... ám Orry ezúttal eltér a precízen kidolgozott tervtől, és mellékesként ellop egy nyakéket is, ami óriási veszélybe sodorja őket. Ráadásul alig egy órára rá az átverés célpontjának, Delf grófjának egyetlen unokáját holtan találják, így Orrynak menekülnie kell egy olyan gyilkosság vádja elől is, amit nem ő követett el. Nem sokkal később kiderül, hogy az Orry által elkötött nyakéket a Repeszhold néhai titokzatos civilizációja készítette – és rengeteg befolyásos alak akarja magának, akik nem állnak meg egy gyilkosság után.

Dominic Dulley bemutatkozó regénye klasszikus űropera a legjobb fajtából: egy fiatal tolvaj felejthetetlen kalandjáról szól, aki a Birodalmi Flotta mellett a kozmosz mindenre elszánt orgyilkosai és űrkalózai elől is menekül. Könnyed humorával és váratlan fordulataival a Repeszhold az utóbbi idők egyik legnépszerűbb angol debütálása a műfajban.

https://www.agavekonyvek.hu/konyvek/repeszhold

Ray Bradbury - Az illusztrált ember

A nagy klasszikus új fordításban!

Az illusztrált ember nemcsak attól más, hogy az egész testét képek borítják, hanem attól is, hogy ha az ember sokáig nézi, akkor ezek a képek életre kelnek és történeteket mesélnek jelenről és jövőről. Baljós, óva intő tanulsággal.

A történetek akár a Földön játszódnak, akár a Marson, középpontjukban mindig az ember áll. Az ember, aki akkor is a társát támadja, amikor szkafanderben tehetetlenül sodródik az űrben. Aki a marslakókat is meg akarja téríteni. Aki inkább robothasonmást készíttet, minthogy maga oldja meg az élete problémáit.

Ray Bradbury 1951-ben megjelent második novelláskötete immár évtizedek óta klasszikusnak számít, és mit sem vesztett sem aktualitásából, sem erejéből. Az olvasó ráadásul most új fordításban olvashatja ezeket a felejthetetlen történeteket.

https://www.agavekonyvek.hu/konyvek/az-illusztralt-ember

Philip K. Dick - Emlékmás

Az emlékeinket megváltoztathatják, de a valóság elől nincs menekvés.

Nem mindenki teheti meg, hogy a Marsra utazzon, ezért a szegények fejébe emlékeket ültetnek be, mintha ott jártak volna. Létezik egy alagút, ami a negyedik dimenzióban helyezkedik el, és pár lépéssel meg lehet tenni benne több száz kilométert. Az atomháború után az ENSZ robotok gyártásába kezd a szovjetek ellen. Az egyik marsi telepre egy vásáros űrhajó érkezik. A Földet leigázta egy idegen faj, azonban a kutyák és macskák meglepő módon életben maradtak.

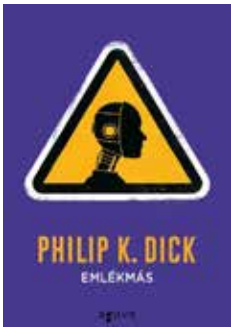

A fentiek között találhatunk már jól ismert és ismeretlen történeteket egyaránt. Philip K. Dick legújabb novelláskötete hat kultikus – többek közt Az emlékmás, Különvélemény és Sorsügynökség című filmeket ihlető – történetet tartalmaz, és további hat, magyarul eddig még nem olvasható művet.

https://www.agavekonyvek.hu/konyvek/emlekmas

R.F. Kuang - Mákháború

Nikant elárasztja az ópium, amelyet a Mugeni Föderáció juttatott el a birodalom partjaihoz. A drog folyton emlékeztet a velük folytatott háborúra, amelynek csak a trifektaként elhíresült három hős – a Nősténypvipera, a Sárkánycsászár és a Kapuőr – tudott véget vetni. Ezen legendás lények mindegyike istenszerű hatalommal bírt, ők egyesítették a birodalom hadurait a Föderációval szemben. Azóta viszont évtizedek teltek el, és a trifekta felbomlott: a Sárkánycsászár meghalt, a Kapuőr eltűnt, egyedül a Nősténypvipera ül a trónon. Béke uralkodik, de az ópiumtól nem sikerült megszabadulni.

Amikor Zsin kiváló eredményt ér el a kedzsun – a birodalmi vizsgán, amely a legtehetségesebb fiatalokat válogatja ki az akadémiákra – mindenki megdöbben: a vizsgáztatók, akik képtelenek elfogadni, hogy egy Kakas tartományban élő háborús árva csalás nélkül teljesítheti a vizsgát; Zsin nevelőszülei, akik azt hitték, végre kiházasíthatják a lányt, és ezzel további üzleti előnyökre tehetnek szert; és maga Zsin is, aki ekkor jön rá, hogy végre búcsút inthet az addigi életét meghatározó rabszolgaságnak és kétségbeesésnek. Még nagyobb meglepetést okoz, hogy Zsin Nikan legkiválóbb katonai iskolájába, a Szinegardba nyer felvételt.

Közben a keskeny tengeren túl ismét mozgolódik a Mugeni Föderáció, az újabb háborúhoz már csak egy szikra kell... és lehet, hogy egyedül Zsin mentheti meg az országa népét. A lány ugyanis a Szinegardban rájön, hogy halálos, földöntúli erővel bír, tehetsége van a sámánizmus szinte mitikus művészetéhez. Pszichoaktív szerek és egy látszólag eszement tanár segítségével próbálja feltárni képessége mélységeit, és közben megtanulja, hogy a rég halottnak hitt istenek nagyon is élnek, ráadásul a hatalmuk uralása nemcsak az emberi mivoltát veszélyezteti, de egy teljes nemzet elpusztításával fenyeget.

„Meglepően kegyetlen és vad katonai fantasy, ami az olvasót egy Kelet-Ázsia inspirálta világba invitálja telis-tele harcokkal, istenekkel és szörnyekkel." *Library Journal*

https://www.agavekonyvek.hu/konyvek/makhaboru

Pályázati kiírások

A Merítés állandó pályázata

Rendszeres pályázatot hirdetünk a nemcsak olvasni, hanem írni is szerető molyoknak a következő feltételekkel:

1.) Minden páratlan hónap 13-a este 9 óráig várunk

2.) maximum – a címet nem beleszámítva – 3000 karakter (szóközökkel) terjedelmű*

3.) prózai vagy lírai műveket,

4.) a november 13-ig tartó körben tematikai megkötés nélkül;

5.) @Tarja_Kauppinen molynak privát levélben, „Merítés pályázat" tárgymegjelöléssel a Molyon belül, vagy a merites.palyazat@gmail.com címre (a levél testében) elküldve.

6.) Mindenki egy munkával pályázhat havonta.

Az értékelés menete: @Tarja_Kauppinen a beérkezett műveket egyben, a szerző feltüntetése nélkül küldi szét a zsűritagoknak, akik a következők: @Archibald_Tatum, @Lunemorte, @RosszQtya és @Zero.

Eredményhirdetés minden páratlan hónap 20-án este.

Nyeremények:

– A első helyezettnek könyvjutalom, egy hónapos pro tagság és kitüntetés.

– A beérkezett művek mindegyikét az eredményhirdetés után a Merítés zónában (https://moly.hu/zonak/merites) közzétesszük, így biztosítva a zsűri munkájára és ízlésére vonatkozó társadalmi kontrollt. Ha nem szeretnéd, hogy az írásodat kitegyem a zónába, jelezd.

A molytagság nem feltétele a részvételnek. Az e-mailes beküldési lehetőséget elsősorban épp a külsősök miatt tartjuk fenn; a molyos regisztráció a díjazás természetéből kifolyólag jelent előnyt.

Ha Moly-tag vagy és e-mailben pályázol, kérlek, tüntesd fel a levélben a molyos nevedet.

A pályázaton a Merítés szerkesztői is indulhatnak.

Ha egy fordulóban nem érkezik legalább 10 írás, nem hirdetünk győztest. Az alkotásokat ez esetben is közzétesszük a zónában.

*A terjedelmet ennek az oldalnak a segítségével tudjátok ellenőrizni: https://www.lettercount.com

Vagy a Wordben: Eszközök/Szavak száma/Karakterek száma szóközökkel.

Forrás: moly.hu/kihivasok/a-merites-allando-palyazata

„Álmodjunk egy világot magunknak!"

Téma: klímaválság és a megoldási lehetőségei

Nevezési díj: nincs

A pályázat nyelve: magyar

Élhetsz bárhol a Földön: indulhatsz

A legjobb alkotásokból a 2020. évi Könyvhétre szeretnénk megjelentetni A mi mesénk 1. kötetét.

A mesekönyvbe bekerülés feltételeiről 2020. február végéig e-mailben küldünk értesítést.

A beérkező mesék néhány napon belül felkerülnek a www.ismerdmegmagyarorszagot.com oldalra.

Kérjük, hogy kerüld a szélsőséges politikai megnyilvánulást és a gyűlöletkeltés, kirekesztés bármilyen formáját! Az ilyen írásokat nem áll módunkban közzétenni!

A mesék beküldési határideje: 2020. 02. 20., 20 óra 20 perc

Beküldési cím: mesekonyvem@ismerdmegmagyarorszagot.com

Eredményhirdetés: 2020. június

Mesékkel négy kategóriában pályázhatsz:

1. kategória: 6-10 évesek
2. kategória: 11-14 évesek
3. kategória: 15-18 évesek
4. kategória: +18 évesek

Fontos:

– a mesédet e-mailben küldd el; a levél tárgya: A mi mesénk legyen;

– a mese címe alá írd a kategóriádat (1. 2. 3. 4.), a neved és az e-mail címed;

– meséket a következőképpen mentsd el: neved_meséd címe_kategóriád (1. 2. 3. 4.);

– a mesék terjedelme: minimum 1000, maximum 3000 karakter hosszú lehet (szóközökkel együtt);

– a szöveget ne szerkeszd, ne formázd, használd az alapértelmezett beállításokat;

– kizárólag word formátumban beküldött mesével tudsz pályázni.

Programfelelős: Nagy Krisztina & Zöldi-Szabó Éva
Programszervező: „Ismerd meg Magyarországot" programsorozat
A pályázattal kapcsolatos minden információ a www.ismerdmegmagyarorszagot.com oldalon található.

Forrás: www.ismerdmegmagyarorszagot.com/Amimesenk/Palyazatok.html

Jimmy Cartwright

Hogyan (ne) legyél irodalmi prostituált

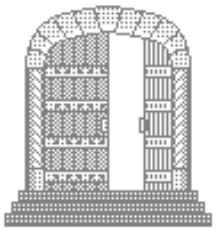

Már a Facebookon is felkavarta kissé az állóvizet a „Kell-e, muszáj-e és társaik" című írásom egyik kérdése. A múlt havi AKF-ben megjelent javított, bővített cikk azonban már így is elég hosszú lett, pedig még annak végén terveztem leközölni az alábbi magyarázatfélét. Ezzel most igyekszem helyre tenni a dolgokat, és talán az is kiderül belőle, miért fogalmaztam akkor úgy, ahogy.

Kezdjük az ominózus kérdéssel: *„Olyan író akarok-e lenni, aki a saját történeteit meséli el, vagy olyan, aki mások igényeit szem előtt tartva prostituálódik?"*

Igen, ez így eléggé durva és sarkos megfogalmazás. Tudom. Nem lehet így szemlélni az irodalmat (sem). De azért valld be, kedves olvasó, hogy legalább egy kicsit felháborodtál a fenti kérdés megfogalmazásán! Helyes! Akkor talán jobban odafigyelsz arra, mit is szeretnék neked elmondani. Ezen kérdés kapcsán többször szóba került az író egója. Ida, a szerkesztőm konkrétan így fogalmazott: *„Nagyon negatív színben tünteti fel ez a kifejezés azokat az írókat, akik teljes szívükkel az olvasóik felé fordulnak, és a kedvükért bizonyos mértékben háttérbe szorítják a saját egójukat."* Csakhogy én alapvetően úgy fogalmaztam: *„Azt a történetet akarom elmesélni, amit én szeretnék, vagy azt, amit úgy gondolom, hallani akarnak tőlem?"* Vagyis ez esetben nem egy bizonyos mértékű megfelelésről van szó, hanem az igények totális kiszolgálásáról. Szeretném egyértelművé tenni, hogy én ráadásul sokkal inkább a belső indíttatásra, a motivációra gondoltam. Arra, hogy az író maga mit akar. Ez egyenlő lenne az egóval?

Nem mellesleg az írás is egy kreatív folyamat. Létrehozol, megalkotsz valamit, valamilyen indíttatásból. Ha nincs belső indíttatás, akkor külső inspirációk alapján indulsz el, amelyek azonban a bensődre hatnak. Tehát megint ott tartunk, hogy vagy te, és van az, hogy mit szeretnél csinálni, no meg a hogyan kérdése. Ám innentől a te döntéseden múlik, mi és hogyan kerül ki a kezedből.

Elismerem, a használt kifejezés valóban nem bír pozitív jelentéssel, és az emberek nagy többsége rögtön összeköti a pénzért vásárolt szexszel. De prostituálódni ezerféleképpen lehet, majd bármely szakmában, és nem csak az anyagi haszonszerzés lehet a cél.

Példaként nyergeljünk át kicsit a zene világába. Rengeteg olyan zenekar van, amelynek tagjai úgy gondolták, hogy otthon a garázsban zenélésbe kezdenek, és azt a fajta zenét kezdik játszani, amilyet ők szívből szeretnek. Nagy általánosságban az ilyen zenekarok megmaradnak a max. pár száz rajongós szinten, de élvezik, amit csinálnak, és nem is abból élnek meg. Ám biztosan lesznek közülük néhányan, akik többet akarnak, és rá kell jönniük, hogy az addigi zenéjükkel nem tudnak előrébb lépni, így stílust váltanak, és már nem feltétlenül azt a zenét játsszák, amit szeretnek, hanem olyat, ami a tömegeknek eladható. Érthető a motiváció megváltozása? Esetleg ezt azzal magyarázzák, hogy ők igazából csak zenélni akarnak, és mindegy nekik, milyen zenét játszanak. Aztán ebből lesz a sértődés, meg a balhé, meg a tagok kilépése, kirugdosása a bandából. Mindettől persze még lehet, hogy profin zenélnek, mindent kihoznak az új stílusból, amit lehet, de alapvetően már nem azért zenélnek, hogy abban örömüket leljék, hanem azért, hogy tömegigényt elégítsenek ki (ami az ő döntésük), és nem mellesleg a koncertbevételekből, a százezres, vagy akár milliós lemezeladásokból eléldegéljenek.

Ida továbbá így fogalmazott: *„A mesemondás ősidők óta két elemre épül: a mesemondóra és a közönségre. A mesemondó a domináns fél, ő irányítja a helyzetet, de mindig alapvető célja magával ragadni a közönséget. Ha egyszerűen azt válaszolja, hogy nem akar megfelelni senkinek, és a közönség hülye, mert nem érti az ő művészetét, akkor soha nem lesz író. Shakespeare komoly kihívással nézett szembe. A színház emeltén ültek a grófok és a hercegek, a földszinten a halaskofák, a tengerészek és a társadalom legalja. Olyan darabot kellett írnia, ami mindkét csoportot képes megfogni, szórakoztatni és magával ragadni. Megoldotta, közben elmondta a saját történeteit, a saját stílusában úgy, ahogy ő akarta, a közönség pedig vele együtt sírt és nevetett."*

Mire én (upgraded version #1):

A szóban forgó emberek még csak nem is ebből élnek, mint Shakespeare. A fenti példa alapján ő úgy döntött, meg kíván felelni a korabeli társadalmi felépítésből adódó kihívásnak, és olyan darabokat fog írni, amelyek mind a legfelső, mind a legalsó társadalmi réteg számára érthetőek és szórakoztatóak. Muszáj volt neki ezt tennie? Nem. Gazdag, jó módú családból származott, foglalkozhatott volna mással is. Ő választotta, hogy színházi darabokat ír, és bizonyára tisztában volt ennek hátulütőivel is. És igen, ő kiválóan megoldotta, mert meg is akarta oldani. Ráadásul, ha jól emlékszem, neki sem jött ezüsttálcán a siker. Ám talán azt is figyelembe kell venni, hogy az teljesen más kor volt, más szokásokkal, a többség a nevét sem tudta leírni, nem hogy olvasni tudott volna.

Shakespeare a színházon keresztül tudott szólni az emberekhez a saját korában.

Ma már azért a többség tud írni, olvasni, legalább alapszinten, és milliónyi író van, aki történeteket mesél el több-kevesebb sikerrel. Tehát véleményem szerint az írásra ma már lehet úgy tekinteni, mint pl. a számítógépes játékok piacára időnként komoly sikerrel betörő indie játékokra. Ezeket általában néhány fő készíti, afféle garázsprojektként. A megvalósítás általában pofás, teljesen működőképes, de az ötlet, és / vagy a történet rendkívül egyedi, időnként zseniális, a játék maga pedig többnyire addiktív. Lásd pl. a Minecraft-ot. És igen, ezek is ugyanúgy eljutnak a játszani szerető emberekhez, mint a nagy cégek játékai, amelyekről már a sokadik bőrt húzzák le. Hasonló a helyzet szerintem a könyvkiadással is (meg a filmekkel, de abba most ne menjünk bele :)). Kell egy jó ötlet, és sokat kell rajta dolgozni, hogy abból egy jó történet legyen; ezt ma már viszonylag könnyedén el lehet juttatni az olvasókhoz, és akiknek tetszik, azok újabb olvasókhoz juttatják el.

Még egyszer: szerintem a belső indíttatás a fontos! Hiszen van, aki úgy lesz sikeres, hogy szimplán azt csinálja kiválóan, amit őszintén szeret, és a kiadott munkája sok-sok másik embernek is elnyeri a tetszését. A másik pedig úgy dönt, hogy olyat ír (fest, zenét szerez, fotóz, stb.), ami pl. a szerkesztője szerint sok embernek tetszeni fog, tehát jó pénzt lehet vele keresni. Azt gondolom, a legtöbb esetben minőségben is érezhető a különbség. Főleg, ha egy írónál össze tudjuk hasonlítani a „szerelemmunkáját" a „megírom, mert ez most a trendi"-vel. Tudom, hogy a kettő között számos átmenet van.

Talán így a végére azt is érdemes leírnom, hogyan jutottam el gondolatban a fenti kérdés megfogalmazásáig. Nagyon egyszerű. Sok olyan bejegyzést, hozzászólást olvastam, amelyben az adott író konkrétan megkérdezi az adott közösséget, hogy mit írjon, mit szeretnének olvasni. Tehát itt már pusztán csak arról van szó, hogy az „író" nagyon akar valamit írni, de se ihlete, se ötlete, viszont sikeres, de legalábbis olvasói igényt kielégítő dolgot szeretne írni. Erről pedig az jut eszembe, amikor a kamionos leparkol a pihenőhelyen, és a véletlenül éppen ott pihenő hölgy megkérdezi tőle, hogy mely szolgáltatását szeretné igénybe venni. Durva párhuzam? Igen. Baj, ha valaki így áll hozzá ahhoz, amit csinál? Részemről nem, az ő döntése, de akkor legyen tisztában azzal, hogy mi motiválja, és ne sértődjön meg akkor, ha valaki azt mondja neki, hogy jó ez, jó ez, de tudom, hogy ezt most csak azért csináltad mert „...indok...". Nem ítélkezni akarok ezzel a kérdéssel, távol áll ez tőlem, mindössze csak azért tettem fel, hogy gondolkodj el rajta te is, aki ezeket a sorokat olvasod.

Jimmy Cartwright

Hogyan nem lett (és nem lesz) könyvkiadó a Lidércfényből

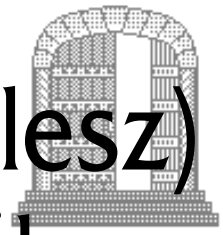

Időnként felmerült ugyan részemről a gondolat, hogy a Lidércfény akár önálló kiadó is lehetne, néha meg is kérdezték, miért nem alapítunk saját könyvkiadót. Hiszen készítettünk önállóan verseskötetet, írtunk ki pályázatokat, amelyekre számos remek novella érkezett, sőt, két saját antológiát is összehoztunk zombis témában. Igen, ez így volt, de ezektől még nem lettünk könyvkiadó. A Karcolat is jegyez több antológiát, de ők sem alapítottak közvetlenül kiadót.

De miért is vált aktuálissá most ez a kérdés? Valójában nem vált aktuálissá, mindössze bennem merült fel ismét a gondolat annak apropóján, hogy a The Black Aether főmindenese, Tomasics József két szót kommentelt FB-n egy új kiadó reklámínterjújának ajánlója alá, imígyen: *„Hát őőő..."*.

És tényleg, hát, őőő... mit is lehet arra mondani, hogy a kiadó az írásból való megélhetéssel kecsegtet akár kezdő írókat is Magyarországon, magyar nyelven, Japánból importált könyvformátummal. Mint az irodalmat, a változatosságot, a sokszínűséget kedvelő és művelő kultúrember, magam azt tudom mondani, hogy hajrá, sok sikert! Szélesedjen a magyar irodalmi paletta! Ám, mint bizonyára Józsefben, bennem is felmerülnek bizonyos kételyek, aggályok. Mi sem véletlenül nem alapítottunk könyvkiadót a Lidércfénynél. A lényeget, vagyis a számos megoldandó bürokratikus gordiuszi-csomó kibogozást József már leírta a The Black Aether weboldalon, *„A magazinkiadás útvesztője..."* kezdetű, két részes cikkében. Úgy gondolom, az ott taglaltak igen hasonlóak egy könyvkiadónál is.

Mi minderre nem mertünk vállalkozni itt, a mocsárvidéken. Az egyéni, családi okok mellett időbeli, anyagi és szakmai okai is voltak, vannak. Egy szimpla egyesületet sem lehet itt a városban alapítani, legközelebb Szeged az, ahol ezt el tudják intézni. Nem igazán kívánunk több héten át heti egy-két munkanapot azzal tölteni, hogy leutazunk Szegedre, órákat várunk, és kiderül, hogy akkor még ezt meg azt meg amazt bele kell írni, ki kell egészíteni, új nyomtatvány kell, megmiegymás. Céget alapítani, mondjuk, más szempontokból bonyolult

folyamat. Ebből a szemszögből azt kell mondjam, még a fizetős könyvkiadó indítása járna anyagilag a legkisebb kockázattal – vagyis, ahol a regény, antológia írója fizetné meg az összes felmerülő költséget. Ilyenből viszont már rengeteg van, és bár sokan igénybe veszik, úgy tapasztalom, hogy az általános megítélésük nem túl jó, mivel nem a minőségi tartalomra, hanem a profitra mennek rá. Ráadásul, mint az amatőr irodalom elkötelezett híve, nem is érzem úgy, hogy ez a fajta könyvkiadás tisztességes lenne a részünkről. Hiszen a könyv (legyen az akár e-book) számomra minőséget jelent és közvetít. Pénzzel lehúzni a lidércfényes alkotókat csak azért, hogy kiadjuk az általuk írt novellákat, verseket, regényeket... Nem venné be a gyomrom.

Igen, bizonyára öröm, amikor több százezer forintot ráköltve megérkezik a könyvcsomag az íróhoz, felbontja, belelapoz, megszagolja. Az már kevésbé, hogy hónapok, évek múlva is ott tornyosulnak a sarokban a kötetek, mert, bár a kiadó segít a marketingben, mégis egy ismeretlen íróról van szó. Persze lehet, hogy van, ahol működik a dolog.

Visszatérve a kérdésre.

A Lidércfény létrehozóinak egyéni oka a kiadó nem alapítására alapvetően az, hogy igencsak leterheltek a munkájuk miatt. Különböző munkahelyeken, beosztásokban végeznek különféle munkákat, és jövedelemkiegészítés céljából másodállások is előfordulnak. Az otthoni teendőket pedig még meg sem említettük. Ebből kifolyólag a családra fordítható idő is csökken. Így pedig eljutunk az időtényezőhöz, meg a hajnali két órás ágyba zuhanásokhoz. Ugorgyunk a szakmai okokra át. Négyből hárman sima műkedvelők vagyunk, vagyis nem tanultunk célirányosan sem irodalmat, sem vállalatvezetést. Egyikünk tanult csak bölcsészkaron, de ő sem irodalmi szakirányon, egy másikunknak pedig ugyan van gazdasági diplomája is, és valamelyest a marketinghez is konyítunk, de azért nem érezzük úgy, hogy megmondhatjuk pl. egy könyvkiadó vezetőiként, hogy ezt kiadjuk, mert jó, azt meg azért, mert profitábilis.

Persze ez nem veszi el attól a kedvünket, hogy időnként, és a saját szórakoztatásunkra, ismerős írókat felkérve összedobjunk egy-egy kötetet, de ez korántsem egyenértékű feladat egy hosszú távon nyereségesen üzemeltetendő könyvkiadóéval. Ráadásul, mint azt többször is elmondtuk már, a Lidércfényt mi a szabadidőnkben, hobbiból, az amatőr irodalom szeretete okán visszük immár 16 éve. Nem vagyok benne biztos, hogy ha kiadót alapítanánk, akkor sem veszne el a lelkesedésünk, ha napi 8+ órában csak abból állnánk ki, hogy kéziratokat olvasunk, javítunk, szerkesztünk, az írókkal, nyomdával egyeztetünk, stb.

Az mondjuk, valószínű, hogy ha munkaként csinálnánk a Lidércfényt, több időnk lenne a tehetséggondozásra, gyorsabban és hatékonyabban fejlődhetnének a nálunk publikáló írók. Viszont ez esetben olyan kizárólagos szerződést kellene velük kötni, hogy legalább X évig nem publikálhatnak máshol, csak nálunk. Hiszen az elég fura lenne, ha mi végre kikupálnánk őket, írnának egy tényleg jó regényt, vagy novellaskötetet, és elmennének azzal egy másik kiadóhoz – így nekünk nem érné meg a belefektetett idő, pénz és energia. Amúgy ez egyébként kicsiben működik Magyarországon az Aranymosásnál, ha jól tudom.

Térjünk rá a mocskos anyagiakra!

Nyilván a nagy hazai kiadók sem véletlenül épp azokat a könyveket adják ki (akár újra és újra), amelyek címlapján itthon is ismert külföldi írók neve díszeleg, vagy valamely komoly franchise részét képezik, akár olyanét, amelyből mozifilmek is készültek. Biztos vagyok benne, hogy ezek mögött gazdasági döntés van, nem pedig az a szemlélet, hogy „adjunk ki egy jó történetet, majd az eladja magát". Ezzel persze nem azt mondom, hogy a kiadott könyvek nem jók, csupán azt feltételezem, hogy a mögöttük álló döntésnek nem ez az alapvető oka. Emellett pedig igen komoly marketingtevékenységet is folytatnak offline és online módokon is. Ennek ellenére nem szárnyalnak a könyveladások – persze vannak sikerkönyvek, amik sok esetben a többi kiadott könyv veszteségét csökkentik.

Ne essünk abba a hibába, hogy a nyugati, jóléti országokat állítjuk példaként magunk elé könyvkiadás terén. Gyökeresen más az ottani társadalom, a könyvekhez, kultúrához való hozzáállás, arról nem is beszélve, hogy az átlagfizetések, minimálbérek jelentősen eltérnek a magyarországitól pozitív irányba, a könyvek ára viszont nem annyival drágább, mint amennyivel többet keresnek. Tudom azt is, hogy a nyugat sem mindenkinek tejjel-mézzel folyó Kánaán, ott sem teheti meg mindenki, hogy heti rendszerességgel megvásárol egy-két könyvet.

Talán az sem mindegy, hogy angol nyelvterületen több százmillió emberhez is eljuthat egy-egy könyv, míg a magyar nyelven kiadott kötetek itthon alig tízmillió, világszerte maximum tizenötmillió emberhez. Úgy látom, Magyarországon jelenleg nem telik az embereknek rendszeres könyvvásárlásra, elég szűk a valódi, fizetőképes kereslet bármilyen könyvre. Persze az igazán fanatikusok (könyvmolyok), vagy könyvsorozatokat gyűjtők előbb-utóbb kigazdálkodják maguknak az áhított könyvek árát, de nem ez a jellemző. Egyre többet hallom, hogy antikváriumokban, illetve hagyatékokból származó használt könyveket túrva szerzik be az irodalomra éhes emberek az olvasnivalójukat. Szóval én abban látom a magyar könyvkiadás alapvető problémáját, hogy nincs igazán fizetőképes kereslet, szerintem erre most nem lehet egy új kiadót építeni, azt felfuttatni. De ne legyen igazam!

Összességében ezek azok az okok, amiért a Lidércfényből nem lesz (belátható időn belül) könyvkiadó.

De addig is, míg ez a nem belátható idő letelik, örömmel, szívesen, és nem utolsó sorban kötöttségek nélkül visszük tovább a Lidércfény online kulturális magazint, és készítjük havi rendszerességgel a Lidércfény AKF-et, lehetőségeinkhez mérten segítve az amatőr írókat a fejlődésben, és persze remélhetőleg a kedves olvasóközönség megelégedésére.

jocker – Jurisin (Szőke) Margit

Minden ősz egy tél eleje…

Őszből a télbe… a tanka csokrot eredeti Baso féle stílusban írta meg a szerzőpáros.

Napsütés ragyog,
Szélhárfán dallam csendül.
Fázós hajnalok.
Faágakon szél zenél,
Múlt szerelemről mesél.
*
Sárga avarba
Belehalt a jó idő!
Nagyúr a múlás.
Didereg szívem, lelkem,
Hiányzik a szerelem.
*
A hűvös szélben
Keringőznek, levelek.
Ez, utolsó tánc!
Így ősz vége idején,
Elmúlás szívet emészt.
*
Levél csak zizeg,
Esőcseppek gurulnak.
Lassan tar ágak.
Felhőkönnyek hullanak,
Emlékek nem fakulnak.
*
Idő, ködfátylat
Tereget mindenhová.
Tejfehér semmi.
Hitet veszteni vétek,
Míg az érzések élnek.
*
Néma kerítés
Öleli ködfoltokat.
Elbujt végtelen.
Teszem kezem kezedbe,
Ölelj, végy védelmedbe.
*
Télen a köd is
Átszitál a fasoron.
Kár, nagyon is kár…
Kérek csókot szememre,
Dalol szívem keblemben.
*
Üvöltő vihar,
Belefúj a kéménybe.
Kandalló köhög.
Súgod fülembe: Ne félj!
Mondd, kérlek, mi bánt? – mesélj.
*
Párás időben
Hallgatag a szél csendje.
Hajnal zúzmarás…
Ha az ősz már telet vár,
Utolsó tangó még jár.

Szép hófehérség,
Olyan, mint egy takaró.
Zengő jégcsapok.
Tovatűnt őszi varázs,
Érkezik a nagy fagyás.
*
Erdőre borult,
Vastag a hótakaró.
Napmeleg, hideg.
Ha befed mindent a hó,
Szívem nem lesz oly bohó.
*
Rideg és fagyos,
Földön halódó szirom.
Virágról hullott.
Tovaszállt minden álmom,
Nem is éltem... sajnálom!

Vecsés, 2017. augusztus 13. – Szabadka, 2017. augusztus 18. – Kustra Ferenc – A haikukat én írtam, alá a verset, szerző- és poétatársam Jurisin (Szőke) Margit. A versrész címe: „Tovaszállt minden álmom!"

Tordai Gábor

Alkonytűz

Alkonytűz
lobban a város felett.
Lobogó alkony
parázshamva
gyújt most
fényeket
az alvó városon.
Pislákoló lámpák
beszélgetnek.
Távoli kocsik
duruzsolnak.
Lent aludni térnek
a város lelkei.
A város felett
utolsót lobban
a parázsló nyár.
A város felett,
a dombon
cigarettára
gyújtok.

Nizi

Amikor a pillanat…

Amikor a pillanat azt súgja,
maradj!
Amikor a pillanat azt kéri,
szaladj!
Amikor a pillanat cselekvésre
sarkall!
Amikor a gondolat gyorsabb,
mint a láb.
Amikor a pillanat oly lassan halad,
hogy a szíved majd meghasad,
Amikor a pillanatban Te
senki vagy!
Amikor a pillanat gyötrő
várakozás,
Amikor a pillanat tovaillan,
s megjön a megoldás!
Amikor a pillanat már
mássá válik,
Amikor lábad elvisz,
de a lélek a pillanatban ott ragadt,
s ettől lesz a hangulat oly borongós,
oly melankolikus,
oly szaggatott,
pedig az élet halad
a pillanat alatt.

csabi669

Múló nyár

Barna gesztenyekalapja fejébe húzva,
szárazág-bottal görnyedten jár,
lába nyomán pocsolyák szaladnak szét,
s zörren az őszi szélben a tengeri szár.

Szeme sarkában ezüstös pókháló,
s a fény az arcán keserű ráncokat nevet,
még kong a hordó, de csepeg a must
a nyár szőlőhegyén, már a szüret közeleg.

Alkonya tűnik, s ködbe elenyészik,
aszott kezére már hajnali harmat tapad,
kabátja régi pompáról mesél;
ragyogóan színes, s foltokban már szakadt.

Öreg tarisznya húzza görcsös vállát,
melyet vinni már alig-alig győz.
Keservesen susog a nádszál utána,
nyárvégi úton egymagában ballag az Ősz.

bel corma

Dallam születik

Édes hangja már gyönyörű,
tisztán csendülő hegedű
dallam sír.

Lágy zöngéje tán szomorú,
még kísért a röpke ború:
kottát ír.

Lelkem marja fénye de hív,
mert egy tiszta dalban a szív
ott dobog.

S én hallom, hogy halkul a kín,
majd kottádban millió szín
felragyog.

Ann Heart

Magány

Hol vagy, Kedvesem, hol vagy?
Ez a világ számomra túl nagy,
Magányban tengetem napjaim,
Csókot szomjaznak élettelen ajkaim.

Hol vagy, Kedvesem, hol vagy?
Elmémben halványul a kép rólad,
Szívemet a fájdalom tövisei szúrják,
Pengetem a magányosok gitárjának húrját.

Hol vagy, Kedvesem, hol vagy?
Remélem, minden rendben, s jól vagy?
Már csak álmaimban látlak újra,
Nehéz a magánynak eme rögös útja.

edwardhooper

Időmérnök

Elköszöntél,
S csak hűlt helyed van, Kedvesem.
Azóta mindenemet az Időnek adtam,
Üres jelenem, lázban égő múltam, s
Átláthatatlan fehérségben fürdő jövőm
E falánk kígyóé lett.
Átgyúrtam a teret, s sejtjeimet, hogy megleljelek Téged.
Rólad szóló emlékeimben porladnak a Világ atomjai.
Lassan rájövök, hogy Léted visszhangját kergetem
A széttöredezett múlt fakó jövőjében.

Scholtz Róbert

Nekik nem volt választásuk

Állatok a Nagy Háborúban

Az Etele Hagyományőrző, Lovas és Szabadidősport Egyesület (Cigánd, Borsod-Abaúj-Zemplén megye) szervezésében a Nagy Háború állatainak emlékét idéző kiállítás nyílt október 7-én, hétfőn a Bodrogközi Múzeumportán (Cigánd, Fő utca 54.). A tárlat megtekinthető október végéig a múzeum nyitvatartási idejében.

„Én mondom nektek, az a legnagyobb komiszság, hogy állatok is vannak a háborúban."
(E. M. Remarque: Nyugaton a helyzet változatlan)

A Nagy Háborúval foglalkozó kötetekkel könyvtárakat lehetne megtölteni. A sok millió halott és sebesült, összeomló birodalmak, országhatárok megváltozása mellett mégis viszonylag kevés szó esik az első világháborúban „besorozott" kettő- és négylábú állatokról, valamint a háború okozta változásokra az állatvilágban. A cigándi Etele Hagyományőrző, Lovas és Szabadidősport Egyesület a Nagy Háború befejezésének centenáriuma alkalmából egy tudományos ismeretterjesztő kiállítással és a hozzá kapcsolódó kötettel állít emléket az I. világháborúban besorozott, valamint *„a harctereken szívtelenül szétmarcangolt állatokért..."* (Dsida Jenő: Fecskék könyve)

A Világ című újság 1915. december 30-i számában jelent meg az *„Állatok és növények a háborúban"* című cikk, melyben ez áll: *„a háború nemcsak a térképeket változtatja meg, nemcsak embereket űz el szülőföldjükről, nemcsak vidékeket tesz néptelenné, de nagy kihatással van az állatok és növények világára is. […] Sok vidéken feltűnt már, hogy szokatlanul megcsappant a varjak és a hollók száma. Ezek a madarak most a csatatereken tartózkodnak, követik a seregeket, lesik a lóhullákat. Még rosszabbul jártak a mezei és erdei állatok, a nyúl, az őz és a szarvas, amelyeket biztos fészkeikből üldöztek ki a felvonuló seregek. Rendkívül sok háziállat is esett a háború martalékává. Felgyújtott falvak, elpusztított majorságok négylábú lakói épp úgy megérezték a háborút, mint az emberek…"*

Őrszemek

Kiállításmegnyitó: Cigánd

Tudományos-ismeretterjesztő projektünk a londoni Animals in War (2004) emlékműről kölcsönözte címét: Nekik nem volt választásuk. A Nagy Háború szakirodalmát tanulmányozva döbbentünk rá, mily kevés kötetet szenteltek a katonák segítőtársainak, legfontosabb élelemforrásának: a hadra fogott állatoknak. A vizsgált korszakból *Pásztor József: „Négylábú bajtársaink"* és *Móra Ferenc: „Filkó meg én"* könyvei emelhetők ki. Mindkettő 1915-ben jelent meg. A fenti kötetek sorába sorolt könyvünk felépítése a vándorkiállítás tematikáját követi. A köszöntő és bevezető tanulmány után egy-egy fejezetben tárgyalja az Osztrák-Magyar hadsereg szervezetének felépítését és a harctéri szolgálatot teljesítő állatok sorsát. A villamos- és gőzgépek korában a háborús hónapok alatt a legfontosabb szerep a négylábú bajtársaknak jutott: a gazdasági, kereskedelmi, katonai, közlekedési és közélelmezési jelentőségű lovak – a huszárok, tüzérek, és a trén „nélkülözhetetlen" segítőtársai –, a hadikutyák után a málhás- és vágóállatok fejezetei következnek. Külön fejezet foglalkozik a hadi madarak: postagalambok, kanárik és az elfogásukra alkalmazott ragadozómadarak – héják, sólymok történeteivel. A feltárt kordokumentumok – fényképek, naplók, rajzok – alapján ismertetjük a fenti állatok tenyész-

A nagy terem - részlet

tését, kiválasztását, kiképzését és az Olvasók számára érdekes történetekkel illusztráljuk harctéri szereplésüket.

A kötetben külön fejezetet szánunk a háborús érem másik, sötét oldalának a katonákat kínzó, megbetegítő élőlények bemutatására is. A lövészárkokban tanyázó rágcsálók: egerek, patkányok, a járványterjesztő rovarok és bogarak: tetű, bolha, légy, szúnyogok, végül a dögevő madarakkal: varjak, hollók zárjuk a sort.

A *„Nekik nem volt választásuk"* című kiállítás történeti tablói mellett több száz digitalizált képeslappal és fényképpel ismerkedhet meg az érdeklődő. A bemutatott emlékeket több hazai múzeum, könyvtár és levéltár mellett Varga László és Dr. Sőregi János hagyatékából válogattuk.

A kiállításnak köszönhetően az Érdeklődők a Nagy Háború egy kevésbé ismert és kutatott, mégis fontos szeletét ismerheti meg. Eredményeink az általános és középiskolai oktatásban egyaránt felhasználhatók. A bemutatott, többségében ismeretlen kordokumentumnak, és a legújabb kutatási eredményeknek köszönhetően a kiállítást a hazai és a külföldi szakemberek is haszonnal látogathatják.

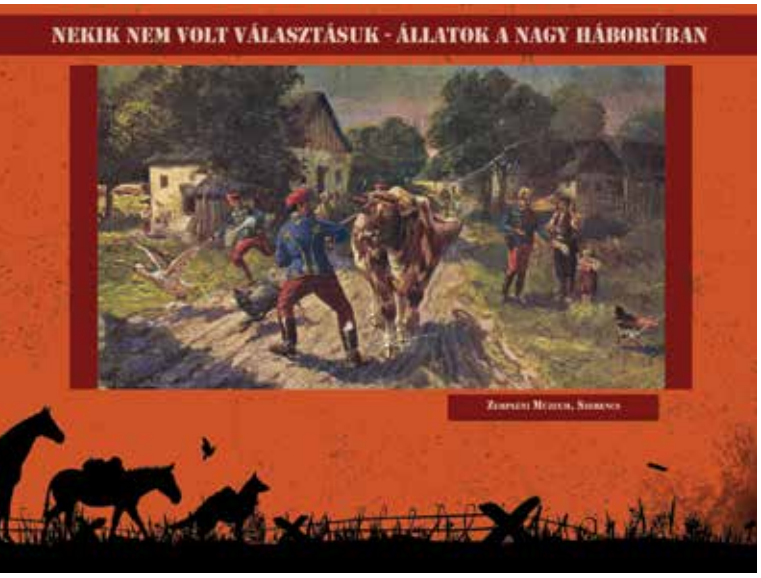

A kisteremben látható

A kozák fedezék

A Nagy Háborúba induló cigándi legény

A kiállítás az Első Világháborús Centenáriumi Emlékbizottság támogatásával valósult meg.

A kiállítás 2019. december 1-ig megtekinthető a Bodrogközi Múzeumporta nyitvatartási idejében.

Scholtz Róbert

„Szobrot nekik és virágot”

A Nagy Háború harctéri virágai

A Nyírség Könyvtár Alapítvány (Nyíregyháza, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye) szervezésében a Nagy Háború harctéri virágainak emlékét idéző kiállítás nyílt szeptember 19-én, csütörtökön a Zempléni Múzeumban (Szerencs, Huszárvár u. 11.). A tárlat megtekinthető október végéig a múzeum nyitvatartási idejében.

Flandria mezején pipacsok nőnek
Keresztjei közt egy temetőnek
Ez jelöli a mi helyünket…
(John McCrae: Flandria mezején)

A növények végigkísérik életünket a bölcsőtől a koporsóig. Napjainkban alig akad olyan nép, melynek meséiben, mondáiban ne szerepelnének a környezetükben élő növények. Táplálékként, fűszerként, gyógyírként hasznos voltuk, az évszakok váltakozásához kötődő látványos életciklusuk, meg-megújulásuk és virágaik elbűvölő szépsége minden korban megragadta az ember képzeletvilágát. A Nagy Háború időszaka sem képez ez alól kivételt. A gyakran nemzeti szimbólummá magasztosult növényfajok – pl. a Brit Birodalom és utódállamai területén az elesett katonák, állatok és az emlékezés jelképévé vált vörös és lila pipacs (poppy) – mind azt bizonyítják, hogy a növények nem pusztán hétköznapjaink hasznos tárgyai, hanem mindig is jóval többet jelentettek az emberi kultúra számára.

A Nagy Háború legismertebb magyar katona költője, Gyóni Géza idézetével fémjelzett *„Szobrot nekik és virágot!”* című kiállításunk a Nagy Háborúban harcolt katonákhoz köthető harctéri virágokat – növényzettel kapcsolatos emlékeket, kutatási eredményeket – gyűjti csokorba, miközben válogatást ad abból a hallatlanul gazdag kincsestárból, amelyet a Nagy Háború „kultúrája” tár elénk. Bemutatja a természet és a katona kapcsolatát, valamint a háború környezetalakító hatását a fennmaradt írott-, képi források és a legújabb kutatási eredmények alapján.

Kiállításmegnyitó

A zbarazi hadicselünk

A „Szobrot nekik és virágot!” című kiállításban több száz korabeli képeslappal, szárított virágokkal ékes levelekkel ismerkedhet meg az érdeklődő, amit korabeli rajzok, fényképek, valamint a téma megértését segítő történeti tablók (roll-up) egészítenek ki. Egyedülálló emlék egy őrült katona virágmintás levele, mely Dr, Sőregi János a debreceni Déri Múzeum egykori igazgatójának harctéri hagyatékából került bemutatásra.

A kiállításhoz kapcsolódó konferencián az Érdeklődők megtudhatták, milyen szerepet töltöttek be a mezőgazdasági- és ipari növények az élelmezésben, a felszerelés, a fegyverzet alapanyagként, s más katonai felhasználás során: álcázás, katonai jelképrendszer. Ízelítőt kaptak a gyógynövények, a korabeli gyógyszerészet és orvoslás világából. Több előadás szólta növényeknek a bakaművészetben betöltött fontos szerepéről: katonaemlékek, virágokkal díszített levelek és imakönyvek. Tárgyaltuk az ünnepekhez köthető eseményeket, emlékeket: karácsonyfa a fronton. Végül bemutattuk a háború környezetalakító hatását: harcterek,

Havasi gyopár mintás jelvény

A kis terem

A nagy terem

erődítések, katonai célra szánt, napjainkig működő létesítmények születését, pusztulását.

A kiállítás 2019. október 28-tól a nyíregyházi Nyírség Könyvtárban (Nyíregyháza, Ungvár stny. 5.) várja az érdeklődőket. A bemutatott emlékeket több hazai múzeum, könyvtár és levéltár mellett Dr. Sőregi János és Szűts Tamás hagyatékából válogattuk.

A kiállításnak köszönhetően az Érdeklődők a Nagy Háború egy kevésbé ismert és kutatott, mégis fontos szeletét ismerhetik meg. Eredményeink az általános és középiskolai oktatásban egyaránt felhasználhatók. A bemutatott, többségében ismeretlen kordokumentumnak, és a legújabb kutatási eredményeknek köszönhetően a kiállítást a hazai és a külföldi szakemberek is haszonnal látogathatják.

Fa állt ott, most....

Mire a levelek lehullanak – amerikai gúnyrajz 1918

A kiállítás az Első Világháborús Centenáriumi Emlékbizottság támogatásával valósult meg.

1914
ELSŐ VILÁGHÁBORÚS
CENTENÁRIUMI
EMLÉKBIZOTTSÁG
1918

je